

செங்கதிர்

கலட்சியம் கல்லாமல் கலக்கியம் கல்லை

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கம்

நூலகம்

வ.ஞானமாணிக்கம் (அக்கரைமாணிக்கம்)

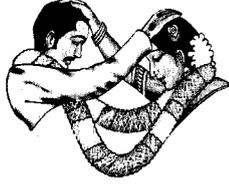
‘பாரம்பரிய அரங்க ஆற்றுகைகளும் காட்சிக் கூடமும்’

இவங்கையிலிருந்து வெளிவரும்
இலக்கிய - பாண்பாட்டுப் பல்சுவைத் திங்களிதழ்
கலை - இலக்கிய

திருமண

சேவை

15 வருடத் திருமண சேவை
நிறைவிகை முன்னிட்டு

வேல் அமுதன் பாரிய சேவைக்
கட்டணக் குறைப்பு!

❖ விபரம்

விபரங்களுக்குத் தனிமனித நிறுவனர் - “சுயதெரிவு முறை முன்னோடி”- மூத்த, புகழ்பூத்த, சர்வதேச, சகலருக்குமான திருமண ஆலோசகர் / ஆற்றுப்படுத்துநர் குரும்பசிட்டியூர், மாயெழு வேல் அமுதனுடன் திங்கள், புதன், வெள்ளி மாலையிலோ, சனி, ஞாயிறு நண்பகலிலோ தயங்காது தொடர்பு கொள்ளலாம்!

❖ தொலைபேசி

2360488 / 2360694 / 4873929

❖ சந்திப்பு :

முன்னேற்பாட்டு ஒழுங்கு முறை (Consultation by Appointment)

❖ முகவர்

8.3.3 மெற்றோ மாடிமனை (வெள்ளவத்தை காவல் நிலையத்திற்கு எதிராக, நிலப்பக்கம், 33 ஆம் ஒழுங்கை வழி) 55ஆம் ஒழுங்கை, வெள்ளவத்தை, கொழும்பு - 06.

துரித - சுலப மணமக்கள் தெரிவுக்குச் சுயதெரிவு முறையே
ரம்மிய-மகோன்னத மணவாழ்வுக்குக் குரும்பசிட்டியூர்
மாயெழு வேல் அமுதனே!

இலட்சியர் இல்லறம் இலக்கியர் இல்லை

செங்கதிர்

தோற்றம் 30.01.2008

45

புரட்டாதி 2011(தி.வ.ஆண்டு-2042)

4வது ஆண்டு

ஆசிரியர்:

செங்கதிரோன்

தொ.பேசி/T.P - 065-2227876

077-2602634

மின்னஞ்சல் / E.mail-

senkathirgopal@gmail.com

துணை ஆசிரியர்:

அன்பழகன் குருஸ்

தொலைபேசி/T.P - 0777492861

மின்னஞ்சல்/E.mail -

croos_a@yahoo.com

தொடர்பு முகவரி :

செங்கதிரோன்

திரு.த.கோபாலகிருஷ்ணன்

19, மேல்மாடித் தெரு,

மட்டக்களப்பு,

இலங்கை.

Contact :

Senkathiron T.Gopalakrishnan

19, Upstair Road,

Batticaloa,

Sri Lanka.

கவிதை

- ◆ உகந்தை முருகன் 05
- ◆ பயம் எதற்கு? 20
- ◆ நெஞ்சமெல்லாம் கிறிஸ்பேயே நினைவு 29
- ◆ கல்லாகவே இருப்போம்+நம்பிக்கை இல்லாக் காலத்தின் பாடல் 36
- ◆ உன்தாயும் பெண்ணே! 53

கட்டுரை

- ◆ மலேசியா முதல் இந்தியா வரை இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மாநாடுகள் - ஒரு பார்வைப்பதிவு 21
- ◆ சொல் வளம் பெருக்குவோம்-26 27
- ◆ கதை கூறும் குறள்-23 37
- ◆ பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் முஸ்லீம் தொடர்புகள் 42

கதை

- ◆ புயலின் புதிய வரவு (மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை) 06
- ◆ யாசகம் (குறுங்கதை) 25
- ◆ மீண்டும் ஒரு காதல் கதை (தொடர் நாவல்) 30

- ◆ ஆசிரியர் பக்கம் 02
- ◆ அதிதிப் பக்கம் 03
- ◆ சின்னது சிரிப்பானது உண்மையானது-2 19

- ◆ கதிர் முகம் 48
- ◆ விசுவாமித்திர பக்கம் 55
- ◆ விளாசல் வீரக்குட்டி 63
- ◆ வானவில் 64

ஆக்கங்களுக்கு ஆக்கியோரே பொறுப்பு

ஆசிரியர் பக்கம்

கடந்த யூன் மாதம் 18ம், 19ம் திகதிகளில் நடைபெற்ற 'கண்ணகி இலக்கிய விழாவும்', யூலை 23, 24, 25ம் திகதிகளில் மாமாங்கேஸ்வரர் ஆலய வருடாந்த உற்சவத்தின்போது இடம் பெற்ற 'பாரம்பரிய அரங்க ஆற்றுகைகளும் காட்சிக்கூடமும்' மட்டக்களப்பில் அண்மையில் நடைபெற்ற இரு முக்கிய நிழ்வுகளாகும். இரு நிகழ்வுகளிலும் மக்கள் பெருந்திரளாகக் கலந்து கொண்டார்கள். இரண்டு நிகழ்வுகளுமே கிழக்கிலங்கைவாழ் மக்களின் வாழ்வியலைப் பொறுத்தவரை ஓர் அதிர்வை - அருட்டுணர்வை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. என்னதான் நவீன கலை இலக்கியக் கோட்பாடுகளும் நவீன கலை இலக்கிய வடிவங்களும் தோற்றம் பெற்றாலும் மக்களின் மனங்களைச் செழுமைப்படுத்துவதிலும் பண்பாட்டு விழுமியங்களைப் பேணிப்பாதுகாத்துக் கட்டியெழுப்புவதிலும் பாரம்பரியக் கலைகளும் இலக்கியங்களும் தான் பங்களித்திருக்கின்றன. நுகர்வுக்கலாசாரத்தின் காரணமாக அருகிவரும் பாரம்பரியக் கலைகள் மற்றும் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் பற்றிய சமூகப்பிரக்ஞையை மேற் கூறப்பட்ட இரு நிகழ்வுகளும் ஏற்படுத்தியுள்ளன. இது நின்றுவிடக் கூடாது. தொடர்ந்து முன்னெடுக்கப்படல் அவசியம். இந்நிகழ்வுகளை முறையே முன்னெடுத்திருக்கும் கண்ணகி இலக்கியவிழாக் குழுவினருக்கும் கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத்துறையினருக்கும் எழுத்தாளர்கள் - கலைஞர்கள் - ஊடகவியலாளர்கள் மற்றும் கல்விமான்கள் - தொழில்சார் விற்பன்னர்கள் - சமூக அக்கறையுள்ள அரசியல் தலைவர்கள் யாவரும் எதிர்காலத்தில் உதவியும் ஊக்கமும் அளிக்க வேண்டுமென்று 'செங்கதிர்' வேண்டி நிற்கிறது.

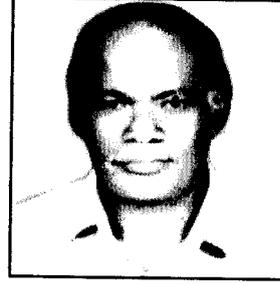
- செங்கதிரோன்.

அன்பானவர்களே!

உங்களால் உபன்ற அன்பளிப்புக்களை வழங்கி "செங்கதிர்" இன் வரவுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் உதவங்கள்.

-ஆசிரியர்-

அதிதிப்பக்கம்

'செங்கதிர்' இதழின் இம்மாத அதிதி கவிஞர் கலாபூஷணம் அக்கரைமாணிக்கம் அவர்களாவார்.

இயற்பெயர் :-	வ.ஞானமாணிக்கம்
முழுப்பெயர் :-	வயிரமுத்து ஞானமாணிக்கம்
புனையெயர் :-	அக்கரை மாணிக்கம்
பிறந்ததிகதி :-	1939.12.05
தொழில் :-	ஓய்வு பெற்ற தபால் அதிபர்
முகவரி :-	சிவபதி, பாண்டிருப்பு, கல்முனை
தொலைபேசி :-	067-3670367, 077-8898326

ஈடுபாட்டுத் துறைகள்:- கவிதை, கட்டுரை, நாடகம், நாட்டுக்கூத்து, வில்லுப்பாட்டு, மரபுக்கலைகள், யோகாசனம், சமயம், இன்ன பிற....

1956 - அகில இலங்கை ரீதியிலான பாடசாலை மட்டப் பாரதி பேச்சுப் போட்டியில் முதற்பரிசும் பாராட்டும் சான்றிதழும்

1963 - 'கலைமுரசு' பத்திரிகை நடாத்திய கவிதைப்போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்று 'கலைமுரசுக்கவிஞர்' பட்டமும் பரிசும் பாராட்டும்.

1968 - கொழும்பு நாடக மன்றத்தினால் லும்பினித் தியேட்டரில் நடத்தப்பட்ட அகில இலங்கை ரீதியிலான நாட்டுக்கூத்துப் போட்டியில் முதற் பரிசும் பாராட்டும். பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்களால் 'சிறந்த கூத்துக்கலைஞர்' பட்டமும் விருதும்.

1993 - சபரிமலை சாஸ்தாபீடத்தின் அனுசரணையில் கொழும்பு மோடி மண்டபத்தில் நடத்தப்பட்ட பாராட்டு விழாவில் முன்னாள் சனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தன அவர்களால் பொன்னாடை போர்த்தப்பட்டு 'கலைத்திலகம்' பட்டமளிப்பு

1993 - பாண்டிச்சேரி இந்து மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபர். தமிழ்மணி சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களின் தலைமையில் இந்து மாமன்றம் மற்றும் பொதுமக்களால் 'முத்தமிழ்திலகம்' பட்டமளிப்பும் கௌரவிப்பும்.

1995 - 'சமாதானம்' இதழ் வெளியீட்டு விழாவில் இவரது புகைப்படம் அட்டைப்படமாக பிரசுரிக்கப்பட்டு 'இந்துமுஸ்லீம் இணைப்புப்பாலம்' எனும் விருதும் கௌரவமும்.

1995 - அக்கரைப்பற்று தேசிய கலை அமைப்பினால் நடத்தப்பட்ட விழாவில் திருமதி சித்திரலேகா மௌனகுரு அவர்களின் முன்னிலையில் பொன்னாடை போர்த்தப்பட்டு கௌரவமும் 'கவிஞர்' பட்டமும்.

1997 - கல்முனை கலை இலக்கியப் பேரவையினால் 'தமிழ்ச்சுடர்' பட்டம்.

1999 - ஆலையடிவேம்பு பிரதேச கலாசார பேரவையினால் 'கவிஞர்' பட்டமும் கௌரவமும்.

2001 திருக்கோவில் உதயகுரியன் கலாமன்றம் கலைத்துறைக்காக வழங்கும் 'அரியநாயகம் விருது'ம் பொற்கிழியும் பாராட்டும்.

2004 - தினச்சுடர் அனுசரணையில் 2004.01.06 அல்ஹாஜ் சேகு இஸ்ஸதீன்(பா.உ) அவர்களால் 'சிறந்த கவிஞர்' பாராட்டும் கௌரவிப்பும்.

2004 - மருதமுனை 'அந்நுஸ்ரத்' அமைப்பினால் 2004.01.18 ல் அமைச்சர் அல்ஹாஜ் மையோன் முஸ்தபா அவர்களால் 'கலாஜோதி' பட்டமும் பாராட்டும்.

2005 - கல்முனை புகவம் அமைப்பின் அனுசரணையில் சாய்ந்தமருது அபாபீல்கள் கவிதா வட்டம் வாழ்நாள் சாதனையாளர் கௌரவிப்புத் தொடரில் 'அருட்கவிஞர் அக்கரைமாணிக்கம்' என்ற பட்டமும் கௌரவமும் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருதும்.

2006 - இந்து சமய கலாசார அமைச்சின் தேர்வுப்படி கலாசார றரபுரிமைகள் அமைச்சினால் 2006.05.22 ல் 'கலாபூஷணம்' பட்டமும் கௌரவமும்.

2007 - அம்பாறை மாவட்ட சாகித்திய பேரவையினால் 2007.10.22ல் 2007 க்கான 'சாகித்திய விருது'ம் கௌரவமும் பாராட்டும்.

2009 - கிழக்குமாகாண கலாசார பேரவையினால் 2009.09.26. 'முதலமைச்சர் விருதும்' பாராட்டும்.

தகவல் தொகுப்பு :- தீர்ன்

உகந்தை முருகன்

'அக்கரைமாணிக்கம்'

நீருண்டு மெகங்கள்
நின்றாடும் உகந்தையில்
நீயாடும் காட்சி கண்டேன்.....
கார்கண்டு மயிலாடும்
கவிறோடு பிடியாடும்
கந்தாவுன் காட்சி கண்டேன்.....

சிறையாரும் மடக்கினிகள்
தினம் தோறும் மிசைபாடும்
சின்கார உகந்தை மலை.....
நறை கொண்ட மலர்வீது
நவீனமுடன் வண்டாடும்
நாளும் உன் ஆட்சி கண்டேன்.....

மீன் வந்து குதிபாயும்
மயில் வந்து சதிராடும்
மால் மருகா உந்தன் மூன்.....
தேன் சிந்தும் மிசைபாடி
தினம் தினம் புகைவகனும்
சேவலும் கூயிலும் கூவும்..

போர் வந்து சூழ்ந்தாலும்
புயல் வந்து நேர்ந்தாலும்
புதுவிதக் கோலங்காட்டி
சூர்தகந் தென்றுமூன்
சுகங்காண வைக்கின்ற
சுப்பிரமணியா போற்றி ஓம்.....

புயலின் புதிய வரவு

மலையாளம் - லலிதாம்பிகா ஆந்தர்ஜேசி
தமிழ் - ராஜேஸ்வரி கோதண்டம்

அந்தக் கூட்டத்திலுள்ள பெண்களில் அவள் மட்டுமே மிக மெல்லிய தேகத்துடனும் கலக்கத்துடனும் காணப்பட்டாள். எல்லைப்புற ஒப்பந்தத்தின்படி கைதிகளாகிய ஐம்பது பெண்களை விடுதலை செய்யும்படி தீர்மானமாகியிருந்தது. மேற்கு பஞ்சாப் மாநிலத்தைச் சேர்ந்த அவளும் விடுதலையானவர்களில் ஒருத்தி. இந்த மாற்றம் எல்லைப்புற பிராந்தியத்தில் நிகழ்ந்தது. எந்த ஒரு அடையாளமும் கண்டு கொள்ளாத வகையில் இந்திய ராணுவம் சமாதியிலிருந்து எழுந்துவந்த பேய் பூதங்களைப்போல அந்தப் பெண்களை எல்லைப் புறத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தி விட்டது. அகதிகள் முகாமிற்குள் செல்ல மறுத்ததோடு அவள் தன்பெயரையோ, ஊரையோ, குலத்தையோ சொல்ல விரும்பவில்லை. “எங்களையெல்லாம் இங்கிருந்து வேறொரு சிறைச்சாலைக்கு அழைத்துச் செல்கிறீர்களா?” என்ற கேள்வியை மட்டுமே எழுப்பினாள்.

பாதுகாப்புப்படையினரும், போலீசும் அவர்களை வாகனங்களில் ஏற்றின. பொதுநலத் தொண்டர்கள் கனிவான வார்த்தைகளால் அமைதிப்படுத்தினர். அவள் பலவந்தமாக வேனில் ஏற்றப்பட்டாள்.

அந்தச் சரணாலய இருப்பிடம் அவ்வளவு விசாலமானதாக இல்லையென்றாலும் பெண்களுக்கு முடிந்தளவு வசதி செய்திருந்தார்கள். அங்கு அடைக்கலமாக வந்து சேர்ந்த பெண்களை மரணத்தின் வாயிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவர்களாகவே கருதினர். அவர்களில்

சிலருக்கு உறவினர்கள் இருந்தனர். இன்னும் சிலர் பிரிந்துபோன உறவுகளைத் தேடிக்கொண்டிருந்தனர்.

அவள் மட்டும் யாருடனும் பேசுவதில்லை தன்னந்தனியாக ஏதோ ஒரு மூலையில் தலைகுனிந்தவாறு அமர்ந்திருப்பாள். அவள் தன் பர்தாவை அப்புறப்படுத்த விரும்பவில்லை.

தொண்டு நிறுவனத்தைச் சார்ந்த பெண்மணி அவர்களுக்கு உணவு கொண்டுவந்து அளித்தார். அவள் மட்டும் வாங்கிக் கொள்ள மறுத்தாள். “இந்த ரொட்டித்துண்டுகள் எனக்கு வேண்டாம். அதற்குப் பதிலாக ஒரு துப்பாக்கியோ கத்தியோ இருந்தால் என்னிடம் தாருங்கள். இல்லையென்றால் ஒரு துளி விஷத்தையாவது தந்துவிடுங்கள். நான் ஒரேயடியாகப் போய்ச் சேர்ந்து விடுவேன்.” என்று குரலெடுத்துக் கத்தினாள்.

அங்கேயுள்ளவர்களுக்கு அவள் போக்கே புரியவில்லை. ஒருவேளை பைத்தியம் பிடித்திருக்குமோ? என்று நினைத்தனர். அந்தளவுக்கு பயங்கரமான கொடுமைகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் இன்னும் உயிருடன் நடமாடுவதே ஆச்சரியப்படத்தக்க விஷயம். அவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் எப்போது பார்த்தாலும் கண்ணீரைச் சிந்தியபடியே தாங்கள் அனுபவித்த துன்பங்களை அடுத்தவரிடம் சொல்லிப் புலம்பிக்கொண்டிருப்பார்கள். அந்த ஊரில் கௌரவமாக மதிக்கப்பட்ட ஒரு வயதான மாது இந்து முஸ்லீம் என்ற பேதமின்றி அகதிகளாகத் தங்கியிருக்கும் அனைவருக்கும் உணவு, உடை போன்றவற்றைத் தந்து உதவினார்.

அந்த அம்மையாருக்கு ஒன்பது மகன்கள். ஐம்பது பேர்க்குழந்தைகள். வரப்போகின்ற அபாயத்தைப்பற்றிய அறிவிப்புக் கிடைத்தும் கூட அந்த அம்மையார் தான் பிறந்த மண்ணிலேயே பிராணனை விடவேண்டும் என்ற விருப்பத்தினால் அந்த ஊரை விட்டுச் செல்லப் பிரியப்படவில்லையாம். தற்போது அவர் தன் வாரிசுகளையெல்லாம் இழந்து தன்னந்தனியாக நிற்கின்றார் என்றால் எத்தகைய துன்பத்தை அனுபவித்திருப்பார் என்று பாருங்களேன்.

அவரது பெண் வாரிசுகள் பலாத்காரத்திற்கு இரையாகிப்போனார்கள். அவர் கண்ணெதிரிலேயே தன் அன்புக்குரிய அந்த பிரமாண்டமான இல்லம் எரிந்து சாம்பலாய் தரைமட்டமாகிப் போனது. எத்தனை துன்பங்கள்

வந்தபோதும் தன் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. தன் கண்ணீர்க்கதையை மற்றவர்களிடம் பகிர்ந்துகொண்டு ஆறுதலடைவார்.

ஒரு பெண் காலைச்சிறுணுண்டியாகத் தரப்பட்ட சப்பாத்திகளைக் கஷ்டப்பட்டு மென்றுகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கன்னங்கள் உப்பிக்கிடந்தன. ஆடைநைந்து அழுக்காய்க் காணப்பட்டது. அந்தப் பெண்மணி சிந்துவில் பெரிய வியாபாரியினுடைய மனைவியாம். முன்று குழந்தைகள் அவளுக்கு. வரவிருக்கும் கலவரத்தைப்பற்றிய செய்தி கிடைத்ததுமே குடும்பத்துடன் அங்கிருந்து வெளியேறி விட முயற்சித்தனர். விதி வழி மறித்தது. தீவிரவாதக் கும்பல் அவர்கள் ஏறிச் சென்ற காரை நிறுத்தியது. கணவர் கொடுமைக்காரர்களின் ரத்த வெறிக்குப் பலியானார். கணவர் விழுந்து கிடந்த சுவத்திற்கு அருகிலே அந்தப் பெண்ணைப் பலாத்காரமாகச் சீரழித்தனர். குழந்தைகளை ஈவிர்க்கமின்றி துண்டு துண்டாக வெட்டிப் போட்டனர். ரயில் தண்டவாளத்திற்கருகில் குற்றுயிரும் குலையுயிரும் கிடந்த அந்தப் பெண்மணியை சுயசேவைப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள் தூக்கி வந்து சரணாலயத்தில் சேர்ப்பித்தனர்.

சீக்கியப் பெண்ணொருத்தி இந்து சிறுவனை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள். சின்னஞ்சிறு அப்பாவிக்குழந்தைகள் தாய் தந்தையை இழந்து அழுது ஆர்ப்பரிக்கும் அவல நிலை.....

இன்னும் நிறையப்பேர் அரக்க உள்ளம் படைத்த கலக்காரர்களிடமிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக வெற்றுப்பாதங்களால் கல் மண் தெரியாமல் ஓடி ஓடிக் களைத்துப்போய் புண்ணாகிப்போன கால்களுடன் வேதனையோடு முனகிக் கொண்டிருக்கும் காட்சி.... இப்படியாக அந்த முகாம் அவலங்களின் அடைக்கலமாகத் திகழ்ந்தது.

அந்த இளம்பெண் நடப்பவற்றையெல்லாம் கண்டும்காணாதவளாய் நடந்து கொண்டாள். அவள் அழுவதில்லை. ஆனால் அந்தக் கண்களில் சோகம் குடிகொண்டிருந்தது. இந்தப் பிரபஞ்சத்தையே வெறுப்பதுபோலத் தோன்றினாள். நான்கு நாட்களாக எதுவுமே சாப்பிடாமல் இருந்தாள். ஆனாலும் அவள் வயிறு மட்டும் வெளியே தள்ளிக் கொண்டு தெரிந்தது. தனது முஷ்டியால் வயிற்றில் அடித்துக் கொள்வதை அருகிலிருப்பவர்கள் பார்க்கத்தவறுவதில்லை. அவள் நிலவைப்போல அழகாகவும் இளமையுடனும் பார்ப்பவர்களை இன்னும் ஒரு முறை பார்க்கத்தூண்டினாள். பெரிய இடத்துப் பெண்ணாகத்தான் இருப்பாள். எந்தச் செல்வச்சீமானுக்கு மகளாகப் பிறந்து மற்றொரு சீமான் வீட்டுப்பிள்ளையை மணந்திருப்பாளோ.

சகல சௌபாக்கியங்களுடன் வாழ்ந்ததால்தான் இந்தச் சூழ்நிலை இங்கு கொடுக்கப்படும் உணவு அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லைப்போலும் என்று அந்த முகாமிலுள்ள பெண்கள் நினைக்கிறார்கள். அவள் ஒன்றுமே சாப்பிடாமல் பட்டினி கிடப்பதைப் பார்த்து அவள் மேல் இரக்கம் கொண்டு டாக்டரை வரவழைக்கிறார்கள். டாக்டர் அவளிடம் பால் குடிக்கச் சொல்லி ரொம்பவும் வற்புறுத்தினார். “நமது பாரதநாட்டின் ஒவ்வொரு ஜீவனும் விலைமதிக்க முடியாத பெரும் சொத்து. அதை அழிக்கும் உரிமையாருக்குமே இல்லை. உனக்காக இல்லை என்றாலும் எங்களுக்காக வாவது இந்தப்பாலைக் குடித்துத்தான் ஆக வேண்டும்.” என்று நல்ல வார்த்தைகளால் புரியவைத்தார்.

அவளோ ஆவேசம் மிகுந்த குரலில் “டாக்டர்! நீங்கள் சொன்ன மாதிரியே விலைமதிக்கமுடியாத எத்தனை உயிர்கள் வன்முறையால் பலியாகிப் போகின்றன. உலகமே வியந்து பேசும் பாரதத்தின் பண்பாடு சிதைந்துகொண்டிருக்கிறது. நம்முடைய கலாசாரம் மண்ணோடு மண்ணாகப் புதைந்து போய்க்கொண்டிருக்கின்றது. நாம் பெரிதாகப்போற்றி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் இதே புண்ணிய தேசத்திலிருந்து முளைத்தவர்கள்தானே இந்த வன்முறையாளர்கள். இவர்கள் மனதில் எப்படி இந்த விஷவிதை முளைத்தது. எத்தகைய வெறித்தனம்? உயிரோடு விளையாடுவதில் அப்படி ஒரு திருப்தியா? கண்களைப்போன்று பாதுகாக்கப்படவேண்டிய பெண்களை சர்வநாசம் செய்து அபலைகளாக, அநாதைகளாக அலையவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். முன்னேற்றக் கருத்துக்களோடு பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட என்னோடும் விதி விளையாடிவிட்டது. இனி நான் உயிரோடு இருந்து எதைச் சாதிக்கப்போகிறேன்.” என்று பொரிந்து தள்ளினாள்.

டாக்டர் தன்னுள் தோன்றிய உணர்வுகளை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாதவர் போல் நடந்து கொண்டார். அகிம்சையின் அம்சமான அந்த டாக்டர் கைநிறையச் சம்பாதிக்கும் வேலையைக் கைகழுவிவிட்டுச் சமுதாய சேவைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர். அவளுடைய நியாயமான கேள்விகள் அவர் மனதைப் பெரிதும் துன்பத்திற்குள்ளாக்கின. அவரால் செய்ய முடிந்தது சிகிச்சை மட்டுமே. சத்தியத்தின் வழியில் செல்பவர்கள் பொறுமையுடன் காத்திருக்க வேண்டியதுதான். எப்போதோ வரும் விடியலுக்காக...

அவர் அமைதியான குரலில் “இதோ பார் குழந்தே! விதியை எதிர்த்து நிற்க எவராலும் முடியாது. ஒரு வைத்தியனாக என்னால் ஒரு

உயிரைக்காப்பாற்றுவதை மட்டுமே செய்ய முடியும். கடந்தகாலத்தைக் கனவாக நினைத்து மறந்துவிடு. உன்னைச் சுற்றிலுமிருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான பாதிக்கப்பட்ட மக்களை - தினம் தினம் அவர்கள் படும் வேதனையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய் அல்லவா. அவர்களெல்லாம் வாழ்வை முடித்துக் கொள்ள விரும்பவில்லையே. வாழத்தானே ஆசைப்படுகிறார்கள். ஒரு பயங்கரச் சூறாவளி நம் தேசத்தை சின்னாபின்னமாக்கிவிட்டது. ஆனாலும் பழம்பெருமை மிக்க நம் பாரத நாட்டை எவராலும் சீர்குலைக்க முடியாது. நீயும் இந்தப் பாரதநாட்டின் பெருமை மிக்க பெண்ணல்லவா!” என்று கனிவுடன் பேசிய டாக்டர் பால்ட்மனரை அவள் முன்னே நகர்த்தினார்.

அவள் பதில் ஒன்றும் பேசாமல் அமைதியாக பாலை எடுத்துப் பருகினாள். தன் இதயச் சுமை சற்றுக் குறைந்தது போல் அவள் சற்றுத் தெளிவுடன் காணப்பட்டாள். அன்று முதல் உணவை மறுக்காமல் வாங்கிச் சாப்பிடத் தொடங்கினாள்.

முகாமில் அவள் பெயர் 'ஜோதி' என்று 'ரெஜிஸ்டர்'ரில் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. அவள் ஒரு சீக்கியப் பெண். முழுப்பெயர் ஜோதிரமயிதேவ்பால். அவள் வளர்ந்த விதமே தனி. பர்தா தரிப்பதை எதிர்த்தது போலவே திருமணம் செய்துகொள்ள வந்த ஜமிந்தார் வரணையும் வேண்டாம் என்று ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டாள். அக்கம் பக்கம் அவள் செயல்களைக் கண்டு மூக்கில் விரல் வைத்தார்கள். அவள் செய்த பிடிவாதத்தின் பலனைத் தற்போது நன்றாகவே அனுபவிக்கிறாள்.

முகாமில் நாளுக்கு நாள் கூட்டம் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. பல்வேறு மொழி பேசுபவர்கள், வெவ்வேறு விதமான ஆடை அணிபவர்கள், ஆண், பெண், குழந்தைகளென்று நிரம்பியிருந்தது. நோயின் முனகல் ஒலிகளும் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தன. அவர்களுக்கு ஜோதியின் மீதிருந்த பிரத்தியேகமான கவனம் இப்போது இல்லை. அத்தனை மக்கள் நெருக்கத்தில் அவளும் கலந்து போனாள். அங்கிருந்த நாட்களில் எத்தனையோ பிறப்புக்களையும் இறப்புக்களையும் பார்க்க நேரிட்டது.

சூரியன் மேற்கில் மறையும் மாலைநேரங்களில் அங்கிருப்பவர்களெல்லாம் முகாமை ஒட்டியுள்ள போதி மரத்தடியில் ஒன்று கூடுவதுண்டு. பெரும்பாலும் கிராமத்து மக்களாக இருந்ததால் சாதிப் பிரச்சினை எழுந்ததில்லை.

பஞ்ச நதிகள் பாய்ந்து வளமையுடன் விளங்கும் மண்தான் அவள் பிறந்தது.

எங்குபார்த்தாலும் பசுமை நிறைந்த புல்வெளிகள், பசுக்கூட்டங்கள், தோட்டம் தூரவுகள், மலைகள் என்று இயற்கையின் அத்தனை அழகும் அவள் மனதில் நிழலாடின. பொழுது சாயும் நேரத்தில் தோள்களில் தொங்கும் கலப்பையுடன் காடுகளிலிருந்து வீடு திரும்பிவரும் கழனிவாழ் மக்கள், பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வந்த அந்த அப்பாவி மக்கள் சீரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்த சொந்த வீடுகளை, சொத்துசுகங்களை, சொந்தப் பந்தங்களை யெல்லாம் இழந்து நாயினும் கேடாக விரட்டியடிக்கப்பட்ட காரணம்தான் என்ன? என்ன குற்றம் செய்தார்கள்? எந்த சக்தி அவர்களை அப்படி ஆட்டிப்படைத்தது?

அகதிகளாக முகாமில் அடைந்து கிடக்கும் அந்த மக்களில் பலர் இந்தத் தேசத்தின் தலைவர்களை வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் திட்டித்தீர்த்தார்கள். தங்கள் பகையைத் தீர்த்துக் கொள்ளும் நேரம் வருமா என்று காத்திருந்தார்கள். வெற்றுப் பேச்சுக்களால் மக்களை ஏமாற்றிய அரசியல்வாதிகளையும், பெரிய மனிதர்களைப்போல உலவிவந்த வேடதாரிகளையும் சாபங்கள் இட்டுத் தங்கள் ஆத்திரத்தைத் தணித்துக் கொண்டனர்.

ஜோதி எல்லாவற்றையும் மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டும் கேட்டுக் கொண்டும் இருந்தாள். நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வரும் தன் வயிற்றை சேலைத்தலைப்பால் மறைத்துக் கொள்ள முயல்வதுண்டு.

தான் ஒரு திருமணமாகாத கர்ப்பிணிப் பெண் என்பதை யாருமே தெரிந்து கொள்ளக்கூடாது என்று நினைத்தாள். வயிற்றுச்சுமை அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது. மெல்ல மெல்ல வயிற்றுக்குள் அசைவுகள்தோன்றத் தொடங்கின. தன்னுடைய பெண்மையின் களங்கமாக - அவமானத்தின் வடிவமாக வயிற்றில் வளரும் கருவை வெறுத்தாள். என்னதான் முடிமறைத்தாலும் உள்ளுக்குள் அவள் உதிரத்திலிருந்து உருவான அந்தப் பிண்டம் வெளியில் வந்து விழுத்தான் போகிறது.

ஒரு நாள் அந்த முகாமில் ஆச்சரியமான சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அந்தச் சிசு பிறந்து ஒரு சில மணித்துளி கூட ஆகியிருக்காது. உயிரில்லா அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தை கழிப்பறையின் அருகில் கிடந்தது. மொளக் மொளக் என்று அழகாகத் தெரிந்த அக்குழந்தையின் கழுத்தில் அரைவட்ட வடிவத்தில் நீலம் பூத்து கன்றிப்போயிருந்தது. கழிப்பறையைத் தூய்மைப்படுத்த வந்தவர்கள் இன்னும் விறைப்பெய்தா அந்தச் சுவத்தை குழிவெட்டிப் புதைக்க எடுத்துச் சென்றனர். அதன் அந்திமச் சடங்கு

அவர்களால்... அந்தக்காட்சி அவர்களைப் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை. யாருடைய கண்களிலிருந்தும் ஒரு துளி கண்ணீர் வெளிவரவில்லை. யாரையும் அடையாளம் காட்டவும் விரும்பவில்லை. ஜோதி உதடுகளைக்கடித்தபடி நடந்ததையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். இந்த உலகத்தின்கண்களுக்கு பைத்தியங்களாகத் தெரியும் அப்பாவிப் பெண்களுக்குத்தான் எவ்வளவு நெஞ்சமுத்தம். உண்மையிலேயே அவர்கள் நினைப்பதைக் கனகச்சிதமாகச் செய்து முடிக்கும் சாமர்த்தியசாலிகள். உலகம் தெரிந்தவர்கள். எவருடைய யோசனையும் அவர்களுக்குத் தேவை இல்லை. எத்தனை எதிர்ப்புக்கள் வந்தாலும் அதனை எதிர் கொள்ளும் ஆற்றல் படைத்தவர்கள்.

ஜோதியின் நெஞ்சு படபடவென அடிக்கத் தொடங்கியது. அவள் வயிற்றிலுள்ள குழந்தையின் அசைவோ அதைவிட அதிகமாகத் தெரிந்தது. ஏதோ இனம் புரியாத வலி அவள் உணர்வுகளுக்குள் ஊடுருவிச் சென்றது. ஒரு புல்லை எறிவதுபோல வெகு சுலபமாக அதை அழித்துவிடலாம். இருட்டில் உதிர்க்கறையைத் துடைத்தெறிந்து விட்டு புதிய மனுசியாக புது நம்பிக்கைகளுடன் புதிய உலகத்தில் விருப்பம்போல வாழலாம்.

நாலாவிதமான சிந்தனைகளோடு தன்னந்தனியாக வெளியே உலகிக் கொண்டிருந்தவள் தூக்கம் வந்ததும் உள்ளே சென்று ஒரு மூலையில் படுத்துக் கொண்டாள்.

அன்று அவள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். திடீரென்று இடுப்பைச் சுற்றி வலி எடுத்தது. துடித்துப்போனாள். மனதிற்குள் பயம். தலைபாரமாகச் சுற்றியது. ‘ஐயோ!’ என்று மெல்லிய குரலில் முனகினாள். ஆனால் ஒன்றும் நடக்கவில்லை. ஒரு சில நாட்கள் சென்றிருக்கும். அந்த முகாமிற்குள் புதிய மனிதரொருவர் வருகை தந்தார். அவர் மகாத்மாக்களின் செய்திகளையெல்லாம் அள்ளித் தெளித்தார். அங்கிருந்த விசாலமான போதி மரத்தடியில் அவர் போதனை நிகழ்ந்தது. “வன்முறையால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களுக்கு மறுவாழ்வு அளிக்க இளைஞர்கள் முன்வரவேண்டும். அப்படிப்பட்ட பெண்களைப் பெற்றதாயாகவும் சகோதரியாகவும் நினைத்து ஆதரவு காட்ட வேண்டும். அந்த இளைஞர்களால் ஏற்படும் வாரிசுகள் எதிர்கால இந்தியாவை புத்தொளியுடன் மிளிர்ச் செய்வார்கள்.” என்ற கருத்தில் இருந்தது பிரசங்கம்.

ஜோதி மிகுந்த சிரத்தையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் முகம் கோபத்தால் சிவந்து காணப்பட்டது. அந்தவாரிசுகளைப் பாரததேசத்தின்

பவித்திர புருஷர்களாக எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்? அவர்கள் இரண்டு அன்பு உள்ளங்களின் உறவால் ஏற்பட்டவர்களில்லையே. அவர்கள் வளர்ந்து பெரியவர்களானதும் உண்மை நிலை தெரியவரும். அப்போது அவர்களுக்குள் ஓடுகிற ரத்தவெறி மீண்டும் தலை தூக்காதா? பழி தீர்த்துக் கொள்ளத் துடிப்பார்கள். மீண்டும் வன்முறை தலை தூக்கும்.

அவள் பயங்கரமான சிந்தனை உலகிலிருந்து விடுபடுவதற்குள் அனைவரும் சென்று விட்டிருந்தனர். அவள் மட்டுமே மிஞ்சியிருந்தாள். நார்புறம் நன்றாக இருள் கவிந்து மனித அரவமின்றி அமைதியாக இருந்தது. குளிர்ந்த காற்று வீசத் தொடங்கியிருந்தது. அவள் சிபிரத்துக்குள் செல்வதற்காக எழ முயன்றாள். அவளால் அசையக்கூட இயலவில்லை. உடம்பில் லேசான நடுக்கம் வேறு. வலி மின்னலாகக் குத்தியது. இதுதான் பிரசவ வலிபோலும். அருகிலிருந்த மரக்கிளைகளைப் பிடித்தவாறு தன் வலியிலிருந்து நிவாரணமடைய விரும்பினாள். நேரம் சென்று கொண்டிருந்தது. பழைய நினைவுகள் மனதை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்கின.

பஞ்சாப் மாநிலத்தில் ஒரு கிராமம். வசதி வாய்ந்த மிகப் பெரிய வீடு அது. பிரசவ வலியை அனுபவிக்கின்ற கர்ப்பிணிப் பெண்ணைச் சுற்றிலும் நர்சுகளும் உறவுகளும் குழுமி நிற்கிறார்கள். டாக்டர் குழந்தை வெளிவருவதற்குரிய உபாயங்களைக் கையாண்டு கொண்டிருக்கிறார். அந்த வீட்டு எஜமானன் அடிக்கடி கடிக்கார முட்களைக் கவலையுடன் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

எத்தனை வைத்தியங்கள், வேண்டதல்கள், பூஜைகள், விரதங்கள், ஸ்தலயாத்திரைகளுக்குப் பின் ஏற்பட்ட கர்ப்பம் வளர்ந்து குழந்தையாக இந்த மண்ணில் உதயமாகும் அந்த நேரத்திற்காக ஆர்வத்துடன் காத்திருந்தனர். வேண்டதல்கள் வீண்போகவில்லை. அந்தப் பெண் அழகே உருவான செக்கச் சிவந்த பெண்குழந்தையை ஈன்றெடுத்தாள். ஊரே விழாக் கொண்டாடியது.

நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக பாலூட்டி, சீராட்டி செல்லமாக வளர்க்கப்பட்டாள். அந்தக்குழந்தையின் விருப்பப்படியே காலேஜ்வரை படித்தாள். பெரியவளானதும் துப்பட்டா போடமறுத்தாள். நல்ல சம்பந்தங்களை ஒதுக்கித்தள்ளினாள். சுதந்திரமாக வாழவிரும்பினாள்.

சமுதாயத்தின் கட்டுப்பாடுகளை உடைத் தெறிந்த அவள் முன்னேற்றத்திற்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டாள். அன்பு என்ற

கயிற்றால் அணைவரையும் இணைத்துவிடலாம் என்று கனவு கண்டாள். இரவு பகலென்று பாராமல் சமுதாய நலனுக்காகப் பாடுபட்டாள். பல முற்போக்குச் சங்கங்கள் அவளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டன. நட்புக்கு முதலிடம் அளித்தாள். நண்பர்களை நேசித்தாள், நம்பினாள். ஆனால் அதுவே பெரிய நாசக் குழியில் அவளைத் தள்ளிவிட்டது.

அவள் உடல் முழுவதும் வியர்வையால் நனைந்துபோயிற்று. வலி முன்னையிட அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது. பல்லைக்கடித்துப் பொறுத்துக் கொண்டாள். மீண்டும் பழைய நினைவுகள் தொத்திப்பிடித்தன.

அந்த வீட்டில் பர்தாவுடன் பதினைந்து பெண்கள் பதுங்கியிருந்தனர். பக்கத்து வீடு காசீம் என்ற வியாபாரியினுடையது. அவருடைய மகள் ஆயிஷாவும் ஜோதியும் சிறு வயது முதல் நல்ல சினேகிதத்துடன் வளர்ந்தவர்கள். ஆயிஷாவுடைய அண்ணன் அலி. இந்துக்கள் என்றாலே பிடிக்காது. இந்துக்களின் ரத்தத்தில்தான் இந்த மண் பொன் விளையும் பூமியாகமாறும் என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பான். ஆனாலும் ஆயிஷா அண்ணனுக்குத் தெரியாமல் பதினைந்துபேருக்குத் தன் வீட்டில் அடைக்கலம் தந்தாள். அவர்களில் ஜோதியும் இருந்தாள்.

காசீம் வீட்டிலிருந்து பருத்திபேல்கள் பட்டணத்திற்கு அனுப்பி வைப்பது வழக்கம். வழக்கமாகத் தினமும் சென்று வந்து கொண்டிருக்கின்ற வண்டியை யாரும் சோதனைபோடமாட்டார்கள் என்று எண்ணி அந்தப் பதினைந்து பெண்களும் பருத்திபேல்களுக்கிடையில் புகுந்து பதுங்கிக் கொண்டனர். எல்லைப்புறத்திற்கு அருகாமையிலிருக்கும் சரணாலயத்தில் பத்திரமாக இறங்கிக் கொள்ளலாம் எந்த ஆபத்தும் தங்களை ஒன்றும் செய்யாது என்று நம்பினார்கள்.

அந்த அச்சமுட்டும் இரவை ஜோதியால் மறக்கமுடியாது. மூச்சுவிடக்கூட அச்சமாக இருந்தது அவர்களுக்கு. வண்டி தன்போக்கில் சென்று கொண்டிருந்தது. வழியில் திடீரென்று கலகக்காரர்களின் கூச்சல் - அடி! அப்படிப்போடு! வெட்டு! குத்து... என்ற வெறிபிடித்த கூக்குரல்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. நெருப்புப் பொறிகளுக்குள் எரிகின்ற சவங்களின் நாற்றம் முக்கைத் துளைத்தது.

காசீம் வண்டியை ஓட்டிக் கொண்டே “பாகிஸ்தான் ஜிந்தாபாத்! பாகிஸ்தான் ஜிந்தாபாத்!” உரக்கக் கூவியபடியே வண்டியைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயற்சித்தான். உள்ளே இருந்தவர்கள் ஆபத்திலிருந்து தப்பிவிட்டோம்

என்றே நினைத்தனர். ஆனால் சிறிது தூரம் சென்றதும் மீண்டும் சலசலப்பு. கலகக்காரர்களின் கூச்சல், காசீம் சொன்ன பாகிஸ்தான் ஜிந்தாபாத் என்ற உறுதி மொழியை மீறி வண்டிக்குள் ஏறி பருத்தி பேல்களை எறிந்தனர். அதில் பதுங்கியிருந்த அப்பாவிப் பெண்களின் கற்போடு களியாட்டம் ஆடினர். அரக்கத்தனமாக, அட்டகாசமாக, கண்ணீர் கதறல்களுக்கு, நடுவே காட்டுமிராண்டிகளாக பெண்மையைக் காலால் நசுக்கி நசும் விளைவித்து விட்டார்கள்.

“அம்மா! அம்மா!” வென்று ஜோதி வலியால் துடித்தாள். பிரசவ வேதனை மரணவேதனையாய் தோன்றிற்று அவளுக்கு.

தனது தாயே எதிரே வந்து நின்று “இந்த வேதனையை நானும் அனுபவித்தேன். எனது அம்மாவும் அவளுடைய அம்மாவும் கூட அனுபவித்தாள். ஒவ்வொரு தாயும் இந்த வலியைப் பொறுத்துத்தான் தீர்வேண்டும். பெண்ணென்மத்தின் பயனே இதில்தான் அடங்கியுள்ளது.” என்று தனக்குத் தைரியம் ஊட்டுவதுபோலத் தோன்றியது.

தன்னைச் சிறைபிடித்த பிரதேசம் அவளுக்கு நினைவில் தோன்றியது. மதவெறியர்கள் வன்முறையாளர்கள் பலர் தன்னைச் சீரழித்தனர். தன் பெண்மைக்குப் பங்கம் விளைவித்தனர். வெறித்தனமான இச்சைக்கு என்னைப் பலியாக்கியவர்களில் யாருடைய சாயலில் இந்தப் பிறக்கப்போகும் குழந்தையிருக்குமோ?

அவள் நடுங்கிப்போனாள். நாவறண்டது. மூச்சுவிடுவது சிரமப்பட்டது. சக்தியையெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி மூச்சை இழுத்துப்பிடித்து வயிற்றிலிருக்கும் பாரத்தை வெளியேற்றுவதற்குள் பெரும்பாடாகிவிட்டது.

“அம்மா!” என்ற குழந்தையின் அழுகுரல். அம்மா! பிரசவித்தாகிவிட்டது. உண்மையிலேயே இது மறுபிறப்புத்தான். சிபிரத்திற்குள் விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. நோயாளிகளின் முனகல், குழந்தைகள் அழும் குரல்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. இங்கு தனக்கு என்ன நேர்ந்ததென்று யாருக்குமே தெரியாது.

புற்களுக்கிடையே படுத்துக்கிடந்த அவள் தன்னைப் போர்க்களத்தில் வெற்றிவாகை சூடிய வீரனைப்போல் பாவித்தாள். தலைக்குமேலே விண்மீன்கள் மந்தமாகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. மரக்கிளையின் மேலிருந்த சின்னஞ்சிறிய பறவையொன்று சிறகுகளைப் படபடவென அடித்துக் கொண்டது.

இனி தான் என்ன செய்ய வேண்டும்?

கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு அந்த இருளில் கைகளால் தடவிப்பிடித்து அதன் கழுத்தை அமுக்கிக் கொன்றுவிட்டால்.... இத்தனை நாட்களாய் தான்பட்ட அவமானத்திற்கும் வேதனைக்கும் ஒரு முடிவு கிடைத்துவிடும். ஆனால் சுத்தம் செய்பவர்களின் கைகளால் குழந்தை புதைக்கப்படுவதை அவள் விரும்பவில்லை. தன்கைகளாலேயே குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட வேண்டும். சொல்லிவைத்தாற்போல அதே நேரத்தில் ஆந்தையின் அலறல் கேட்கத் தொடங்கியது. அவள் மெதுவாக எழுந்து தன் கைகளை நீட்டி கைகால்களை அசைத்துக் கொண்டிருக்கும் அந்தக்குழந்தையைத் தொட்டுப்பார்த்தாள். அந்தக் குழந்தையின் குடு அவளை என்னவோ செய்தது.

என் உடம்பிலுள்ள சூட்டையெல்லாம் இந்தக் குழந்தை எடுத்துக் கொண்டதோ? ஏறக்குறைய தன்னைப்போலவே இருக்கலாமல்லவா! அது தன் சின்னஞ்சிறிய கண்களை மலர்த்தித் தன்னையே பார்ப்பதுபோல தோன்றியது.

“க்குவா! க்குவா!” என்று எத்தனை சின்னக்குரல்? இனிமையாகக் காதுகளில் பாய்ந்தது. அந்த புதியவரவு கைகால்களை நீட்டித் தன்னை எடுத்து அணைத்துக் கொள்ளக் கெஞ்சுவதுபோலிருந்தது.

அவள் அப்படியே நின்றிருந்தாள்.

அதனுடைய குரல் அதிகரித்தது. அழகையாய் மாறிவிட்டது. அந்தக் குரலின் ஓசையில் சிபிரத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் விழித்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்தாள்.

அந்தக்குரல் அண்டசராசரங்களையும் அசைவிப்பதுபோலப் பட்டது அவளுக்கு. அந்த மென்மையான உடலுக்குள் அவ்வளவு ஆக்ரோஷம்!

அவள் தன் கைவிரலால் அதனுடைய உதடுகளை மூடினாள். தன்னுள் குடிக்கொண்டிருந்த அன்பெல்லாம் வறண்டுவிட்டது போலிருந்தது அவளது செயல். சற்று விலகி நின்றாள்.

யாரோ தன்னருகில் நின்றவாறு “அந்த அழகையை நிறுத்தாதே. அது பிரபஞ்சத்தின் வேதனைக்குரல்” என்று உணர்த்துவதாய் நினைத்தாள்.

ஜோதிக்குள் புதிய உணர்வுகள் தோன்றத் தொடங்கின. பயமும், குழப்பமும் அவளை விட்டு அகன்றன.

அந்தக் குழந்தையை அங்கேயே விட்டுவிட்டுத் தான் மட்டும் வெளியேறிவிடலாம். நிச்சயமாகக் குழந்தையில்லாத யாரோ ஒருவர் அதைத்தூக்கிச் சென்று வளர்க்கலாம். ஆனாலும் அது தன்னுடைய குழந்தை. தன் கருவிலிருந்து வளர்ந்த உயிர். தன்வயிற்றில் அதனை பத்துமாதம் சுமந்திருந்தேன். அடுத்த நிமிடமே அவளுள் இனிப்புக் கசப்புக் கலந்த உணர்வுகள் தோன்ற ஆரம்பித்தன.

வேண்டாம். வேண்டவேண்டாம். தன் கறைபடிந்த வாழ்க்கையின் சின்னம் இது. இதோடு தன்னைப்பிணைத்துக் கொள்வதா? அது எப்படிச் சாத்தியமாகும்? இல்லை யில்லை. இந்த ஜீவனை நிராகரித்து ஒதுக்கி விடுவதால் மட்டும் தன் மனதில் ஏற்பட்ட காயம் மறைந்துவிடுமா? மாறாக வாழ்நாள் முழுவதும் வருத்திக்கொண்டேயல்லவா இருக்கும்.

ஜோதி மெதுவாகக் குழந்தையின் அருகாமையை அடைந்தாள். குழந்தை இன்னும் அழகையை நிறுத்தவில்லை. ஆனாலும் அதன் குரலில் ஒரு பலவீனம் காணப்பட்டது. கைகால்களின் அசைவும் தளர்ந்தது. இன்னும் சிறிது நேரம் தாமதப்படுத்தினால் அவளாக எந்த முடிவும் எடுக்கத்தேவையே இருக்காது.

அந்தத் தாய்மை அதனை விரும்பவில்லை. குழந்தையை வாரியெடுத்து நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டாள். சில்லிட்டிருந்த சின்னஞ்சிறிய உதடுகளில் முத்தமழைபொழிந்தாள். தன்மடியில் அமர்த்தி தன் உதிரத்திலிருந்து பீறிட்டுவரும் அமுதத்தைப் புகட்டினாள். சிறிது சிறிதாக தன் உடம்பின் சூட்டில் அவள் ஆதாரம் குளிர்காய்ந்தது. அவளின் உணர்வுகள் அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தையின் வயிற்றில் அமுதமாக பிரவாகித்தது.

இப்போது அவள் தன் குழந்தையுடன் சிபிரத்தை நோக்கி நடந்தாள். அந்த முகாமிற்கு இன்னுமொரு புதிய வரவு!

மிகக் கடினமான கேள்விக்கு விடை கிடைத்தாற்போல விண்ணிலுள்ள நட்சத்திரங்கள் கண்களைச் சிமிட்டி சந்தோசத்தை வெளிப்படுத்தின.

‘புயலின் புதிய வரவு’ மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதையைத் தந்துள்ள திருமதி.ராஜேஸ்வரி கோதண்டம் அவர்கள் தமிழ்நாடு இராஜ பாளையத்தைச் சேர்ந்தவர். தாய்மொழி தெலுங்கு. ஹிந்தியில் M.A பட்டம் பெற்றுள்ள இவருக்குத் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், ஹிந்தி, சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகள் தெரியும். அற்புதமான 10 இற்கும் மேற்பட்ட நூல்களைத் தெலுங் கிலிருந்தும். ஹிந்தியிலிருந்தும்

மலையாளத்திலிருந்தும் தமிழுக்குத் தந்துள்ளார். வானொலியில் சொற்பொழிவு - பட்டிமன்றத் தலைமை - பெண்ணியக்கருத்தரங்குகளில் பங்கேற்பு - குழந்தைகளுக்குத் திருக்குறள் வகுப்பெடுத்தல். - சமூக சேவை - பல கலை இலக்கிய மன்றங்களின் உறுப்பினர். என்று பல முகங்களைக் கொண்ட கவிஞரும் கூட. கோட்டயம் உலக புத்தகச் சந்தை விழாவில் கவிதைபாடிப் பாராட்டுப் பெற்றுள்ளார். 1948 இல் பிறந்த இவர். 1966 இல் திருமணம் செய்து கொண்டார்.

கணவர் **கொ.மா.கோதண்டம்** அவர்களும் தமிழ் நாட்டில் பிரபலமான எழுத்தாளர். நாவல் - கவிதை - சிறுகதை - சிறுவர் இலக்கியம் - மொழியாக்கம் - உரைவிளக்க நூல்கள் - மருத்துவம் - தொகுப்பு நூல்கள் - என சுமார் 85 நூல்களை எழுதிக் குவித்துள்ளார். இத்துறைகளில் பல பரிசுகளும் பாராட்டுதல்களும் விருதுகளும் பெற்றவர்.

மனைவியைப் போலவே பல கலை - இலக்கிய - சமூகசேவை மன்றங்களின் அமைப்பாளர் - தலைவர் - செயலாளர் - உறுப்பினர். 15.09.1938 இல் தமிழ்நாடு விருதுநகர்மாவட்டம் ராஜபாளையத்தில் பிறந்து தொடக்கக் கல்வி மட்டுமே பெற்ற ஒரு சாதாரண ஆலைத் தொழிலாளியான இவர் தனது சுயபடிப்பின் மூலம் அறிவை வளர்த்து எழுதிய நூல்கள் இன்று எம்.பில் பட்டங்களுக்காக ஆய்வு செய்யப்படும் அளவுக்கும் எம்.ஏ பட்டப்படிப்புக்குத் துணைப்பாடங்களாக அமையும் அளவுக்கும் உயர்ந்துள்ளார். இவரின் படைப்புக்கள் பல ரஷ்ய, ஜெர்மன், ஆங்கிலம், சிங்களம், ஹிந்தி, வங்காள மொழிகளில் மொழி மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன. மலையாள மொழியிலிருந்து இவர் தமிழில் மொழியாக்கம் செய்த ‘**கிளிகளின் கிராமம்**’ எனும் நாவல் இந்திய சாகித்திய அகாடமியின் பரிசு பெற்றதாகும். இன்று இந்தியாவில் குறிஞ்சிச் செல்வர் டாக்டர் **கொ.மா.கோதண்டம்** என அறியப்பட்ட பெரும் படைப்பாளி.

சின்னது சிரிப்பானது உண்மையானது 02

ஆறு வயதிலே ஒரு சிறுவன். ஏழு வயதிலே ஒரு சிறுவன். இருவரும் மச்சானும் மச்சானும்.

ஏழு வயதானவனின் அம்மா பெண் குழந்தையொன்றைப் பெற்றெடுத்து அன்று முப்பத்து ஓராம் நாள். வழக்கம் போல் கிட்டடிச் சொந்தக் காரர்கள் எல்லாம் பகல் சாப்பாட்டுக்காக அழைக்கப்பட்டு ஒரே கூட்டம்; பெரிய சமையல். கறிகளின் வாசனை முக்கைத் துளைக்க எல்லோரும் சாப்பாட்டு நேரத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார்கள்.

ஏழு வயதானவன் ஆறு வயதான மச்சானைக் கையிலே பிடித்து இழுத்தபடி வா! வா! வந்து உன் மச்சானைப் பாரு என்று வேகமாக இழுத்தான். வெட்கப்பட்ட ஆறு வயதான மச்சான் ஏழு வயதான மச்சானை ஒரே தள்ளாகத் தள்ளிவிட்டு வெளியே ஓடி விட்டான்.

தள்ளப்பட்ட மச்சானோ விழுந்தது விருந்துக்கு வந்தவர்களுக்காகச் சமைக்கப்பட்டுப் பகிர்வதற்காகக் கொண்டு வந்து வைக்கப்பட்ட பெரிய இறால் சொதி சட்டி மேலே. சட்டி உடைந்து சொதி பெருக்கெடுத்தோடியது. இறால்களோ கொதிக்க கொதிக்க ஏழு வயதானவனின் விலாவிலே தொங்கிக் கொண்டன. சூட்டுக் காயத்துடனும் தொங்கும் இறால்களுடனும் வேதனையால் தவித்தான் ஏழு வயதான மச்சான்.

இறால்களை ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றி எடுத்துவிட்டு சூட்டுக் காயத்துக்கு மருந்து தடவி விட்டார்கள் உறவினர்கள். ஆறு வயதானவன் எப்பக்கம் ஓடி ஒழிந்தானோ தெரியவில்லை.

ஏழு வயது மச்சான் வேறு யாருமல்ல. நாமெல்லாம் நன்கறிந்த உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன். தள்ளிவிட்டது நான்தான் - பாலமீன்மடு கருணா. நடந்தது அமிர்தகழியிலே.

- பாலமீன்மடு கருணா -

பயம் எதற்கு?

ஒரு பீர்க்கன் கொடியை
பற்றிப் பிடித்து
வானத்தைத்
தொட்டுவிடலாம்
பயந்தபடி வாழ்வதை விட.
ஒரு குருவி
சுமக்கும் சுள்ளிகள்
நமது வீட்டையே
உடைத்துவிடும்
பயம் உள்ளவரைக்கும்.
ஒணான்கள்
வேலியை மேயும்போது
ஒழித்திருந்து
கழுத்தில்
சுருக்கு னறிய முடியாது
பயம் உள்ளவரைக்கும்.
பல்லிகள் பதுங்கிப்
பிடிக்கும் பூச்சிகள்
முதலையாக மாறி
வயிற்றைக் கிழித்து
வெளிவந்துவிடும்
துணிவு கொண்டு விடிவன்.
கடலைக் கலக்கி
ஒரு கோப்பையில்
ஊற்றிப் பருகி விடலாம்.
மரணம் கூட
மண்டியிட்டு விடும்
துணிவு கொண்டுவிடிவன்.

வாசுகி குணரத்தினம்

மலேசியா முதல் இந்தியாவரை இஸ்லாமியத்தமிழ் இலக்கிய மாநாடுகள் - ஒரு பார்வைப்பதிவு -

- ரீ.எல்.ஐன்பர்கான் -

நல்ல பல அனுபவங்களுடன் முடிந்திருக்கின்றன இருமாநாடுகள். மிக அதிகாலைத் தென்றல் உடலை வருடுவது போன்ற சுகமான அனுபவம் அது.

இரண்டு மாதங்களுக்குள் கடல் கடந்த இரு தேசங்களில் இரு பெரும் இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடுகள்.

மலேசியத் தேசத்தின் கோலாலம்பூர் பூமியிலும் இந்திய நாட்டின் காயல் பட்டணத்திடல்களிலும் இலக்கிய ஆளுமைகளினால் அறிவுத்தீனி தந்து விடைபெற்ற இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டின் பதிவுகள் அதிகம்.

மே 21 முதல் 23 வரை கோலம்பூர் எனும் அற்புத நகரத்தில் 7வது உலக இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு மலேசிய மண்ணின் அறிவுச் சிகரமாய் நிமிர்ந்து நிற்கும் மலே பல்கலைக்கழகத்தின் மண்டபத்தில் டத்தோ இக்பால் தலைமையில் மிக அருமையாக ஆரம்பமாகியது.

இலங்கை, இந்தியா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, தாய்லாந்து, டுபாய் என்று பத்துக்கும் அதிகமான நாடுகளைச் சேர்ந்த புனித இஸ்லாத்தை வழியாகவும் இனிய தமிழை மொழியாகவும் சுமந்தவர்கள் மாத்திரமல்ல தமிழைத் தனது மூச்சாகச் சுவாசிக்கும் சுமார் 750 பேராளர்கள் மாநாட்டுக் கதிரைகளை நிரப்பியிருந்தனர். இவர்களுள் இலங்கையிலிருந்து மாத்திரம் சுமார் 250 பேராளர்கள் என்றால் தமிழையும் இலக்கியத்தையும் நேசித்துக் கிடப்பதில் இந்திய ஜாம்பவான்களைவிட நமது மண்ணின் மைந்தர்கள் மேலே நிற்பதை நிரூபணமாக்கியது.

மலேசிய மாநாட்டின் ஆரம்ப அரங்கம் ஆஹா! வார்த்தைகளால் சுருக்கிச் சொல்ல முடியாத அளவிற்கு மிக அற்புதம் அரங்கத்தின் அமைப்பு. மலேசிய மண்ணினது தூய்மையையும், எழிலையும் அரங்கமே எமக்குச் சொன்னது.

உலகத் தமிழ் அறிவிப்பாளர் பீ.எச்.அப்துல்ஹமீதும் மலேசியத் தொலைக்காட்சி அறிவிப்பாளர் நஸீஹா உம்மாவும் மாறி மாறி நிகழ்வுகளைத் தொகுத்துத் தந்தது தேமதுரத்தமிழோசை காது வழியே தெவிட்டாத இன்பந்தந்தது.

மலேசிய நாட்டுப் பிரதமர் அலுவலக அமைச்சர் ஆரம்பித்து வைக்க அரசங்கில் நமது நீதி அமைச்சர் றவூப் ஹக்கீம் உட்பட இந்திய சிங்கப்பூர் நாட்டுப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் எழில் தமிழில் மாநாட்டின் ஆரம்ப உரைகளைத் தந்தனர்.

மாநாட்டின் ஆரம்ப நிகழ்வுகள் வரவேற்பு - ஆரம்பஉரை - அதிதி உரைகளுடன் நீண்டுகொண்டு பின்னர் நிறுத்தப்பட இரவு உணவு பரிமாறப்பட்டது.

விதம்விதமான மாமிச உணவுகள். பலர் அவ்வாறான உணவை முதல் தடவையாக அன்றுதான் கண்டிருப்பார்கள். அத்தனை அருமை. இது மலேசியா என மலைத்துப்போகும் அளவிற்கு இரவுச்சாப்பாடு. அந்த உணவுப் பரிமாற்றத்தையும் ஏற்பாடுகளையும் மலேசியாவை விட்டுப் பிரிந்தாலும் மனதிலிருந்து பிரித்தலே முடியாது. அத்தனை அருமை.

இரண்டாம் நாள் ஆய்வரங்க நாள். இந்திய இலங்கை சிங்கப்பூர் மலேசிய தமிழ் அறிஞர்கள் பல்வேறு தலைப்புக்களில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்தனர். அன்றைய நாள் கழிந்ததேதெரியவில்லை. அத்தனை அற்புதமான விடயங்கள் ஒவ்வொருவரையும் சென்றடைந்தன. அறிஞர்களின் ஆளுமைகளின் திறந்த வெளிப்பாடாக ஆய்வரங்கம் நிறைவு பெற்றது.

மூன்றாம் நாள் நிறைவு நாள். விசேடமாகக் கவியரங்கம். நபிகள் நாயகத்தின் எளிமை, பொறுமை என்பது தலைப்பு. கவிக் கோ அப்துல்ஹமீதான் தலைமையில் உலகமெங்குமுள்ள 12 கவிஞர்கள் நன்றாக நயமுடன் பாடினர். தமது ஈழமணித் திருநாட்டிலிருந்தும் றஜ்முல்ஹிலென , பொத்துவில் அஸ்மின் நாட்டின் மானத்தைக் காப்பாற்றினார்கள் என்பதே எனது கருத்து.

முடிவுரையையும் நமது நீதி அமைச்சர் றவூப் ஹக்கீமே நிகழ்த்தினார். மாநாடு பற்றிய சுருக்கத்துடனான விமர்சனத்தை என்னிடம் கேட்டால் ஏற்பாடுகள் அபாரம்.. நிகழ்வுகளும் அற்புதம். உபசரிப்பு அருமையிலும்

அருமை. மனம் நிறைந்த இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாட்டில் மூன்று தினங்களும் முழுகி எழும்பியதானதொரு திருப்தி. ஒரு பாணைச் சோற்றுள் ஒரு சோறு பதம் என்பது மாதிரி.

இலங்கையிலிருந்து நிறைய அரசியலாளர்கள் அதுவும் முஸ்லிம் காங்கிரசின் தலைவர் உட்பட அத்தனை எம்பிக்களும் மாநாட்டை சுற்றிப் படை எடுத்ததால் கிட்டத்தட்ட முஸ்லிம் காங்கிரஸ் பேராளர் மாநாடோ என எண்ணத் தோன்றியது. இது தவிர அனைத்தும் முழுமையான திருப்தி.

இனி நமது தமிழின் காப்பகமாய்த் திகழும் தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றுப் பிரசித்தி பெற்ற நகரமான காயல் பட்டணத்தில் 15வது இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய மாநாடு யூலை மாதம் 08 முதல் 10 வரை நடந்தேறியது.

காயல் பட்டணத்தைப் பற்றி இருவரிகளில் சொல்லிவிட்டு... இந்திய மண்ணில் தமிழ் நாட்டின் தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் கட்டுப்பாடு மிக்க ஆன்மீக பூமியாகக் காயல்பட்டணம் மிளிர்கிறது. 40% முஸ்லிம் மக்களால் நிறைந்த திருக்கும் காயல் நகரில் (நமது காத்தான் குடிபோல சினிமாதியேட்டர் இல்லை. கிளப்புக்கள் - தங்குவிடுதிகள் - லொட்டறி நிலையங்கள் - ஏன் பொலீஸ் நிலையம் கூட கிடையாது. பஞ்சாயத்துத் தலைமையின் கட்டுப்பாடு நிறைந்த பூமி. திரும்புகிற இடமெல்லாம் பள்ளி வாசல்கள்.

இப்படியானதொரு தொன்மை மிக்க பூமியில்தான் இம்மாநாடு விளையாட்டு மைதானத்தில் அரங்கமைக்கப்பட்டு அற்புதமாய் ஆரம்பமாகியது. முதல்நாள் அமர்வும் ஆரம்ப வைபவமும் 8ம் திகதி பி.ப.04.30 மணிக்கு இஸ்லாமிய பாரம்பரிய 'பைத்' முடிக்கத்துடனும் புனித குர்ஆன் பாராயணத்துடனும் ஆரம்பமாகியது.

இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியக் கழகத் தலைவர் பேராசிரியர் சாய்வு மரைக்காரின் வரவேற்புரையுடன் ஆரம்பமான மாநாட்டில் அதே அமைச்சர் ரவூவ் ஹக்கீமும் இந்திய வேலூர்த் தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பேராசிரியர் அப்துல் ரஹ்மானும் தொடக்க உரையை ஆற்றி அந்தி நேரத்தில் அரங்கிலுள்ள பேராளர்களின் அகங்களை அழகு தமிழ் தாலாட்டிச் சென்றது.

தொடக்க நிகழ்வுகள் நிறைவடைய 'ஊடகம்' தலைப்பில் பேராசிரியர் ஈரோடு தமிழ் அன்பன் தலைமையில் கவியரங்கு ஆரம்பமாகியது. 33 கவிஞர்கள். நமது நாட்டில் இருந்தும் நான்கு பேர் அரங்கில் கவிதை பாட அமர்ந்திருந்தனர். பிரபல கவிஞரான பேராசிரியர் தமிழ்அன்பன் செந்தமிழின் ஓசை செகமெல்லாம் ஒளிக்க வண்தமிழின் வடிவாக கவியரங்கை வழிநடத்தினார். நம்மவர்களும் இந்தியர்களும் சிங்கை (சிங்கப்பூர்) கவிஞர்களும் அருமையாகக் கவி சொன்னது அரங்கைக் கவர்ந்தது. முப்பத்து மூன்று கவிஞர்களும் கவிபாட அதிக நேரம் தேவை. அரைவாசி கவியரங்கு மூன்றாம் நாள் தொடர்ந்தது.

இரண்டாம் நாள் மலேசிய மாநாட்டுப்பாணியில் ஆய்வரங்கமாக பதின்மூன்று அரங்குகளில் கிட்டத்தட்ட முப்பது ஆய்வுக்கட்டுரைகள் இலங்கை இந்திய மலேசியா சிங்கை ஆய்வாளர்களினால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. நமது கலாநிதி செ.யோகராசாவும் ஆய்வுக்கட்டுரை சமர்ப்பித்தார். அதுவும் அருமை. பாவலர் சாந்தி முகைதீனும் ஆய்வரங்கில் பங்குபற்றினார்.

மூன்றாம் நாள் நிறைவு விழா இடையிடையே இசை விழா பட்டிமன்றம் சொல்லரங்கம் என நிறையத் தமிழுக்கு வேலை இருந்தது. இருப்பினும் மலேசிய மாநாட்டுடன் ஒப்பிட முடியாவிட்டாலும் மூன்றாம் நாளும் முத்தமிழ் முழங்கியது மகிழ்ச்சி. மாநாட்டில் தேறியதென்றால் கவியரங்கமும் சொல்லரங்கமும் தான். ஏற்பாடுகள் படுமோசம். இலங்கைப் பேராளர்கள் சுமார் 120 பேர் ஒழுங்காகத் தூங்குவதற்குக் கூட வசதிகள் இன்றி அவதியுற்றதை அவதானிக்க முடிந்தது. மாநாடு முடிவடைவதற்கு முன்னரே நான் உட்பட அதிகமான அக்கறையுள்ள பேராளர்கள் சென்னைக்குப் புறப்பட்டு விட்டனர். அங்கிருந்து 800கி.மீ தூரம் 13 மணித்தியாலப் பயணம்.

இருப்பினும் இருமாதங்களுக்குள் இனிய தமிழ் முழங்கிய இருமாநாடுகளில் அமர்ந்த திருப்தி எனக்குள், ஆனால் 2007ல் சென்னையில் நடைபெற்ற உலக இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய மாநாடு கலைஞரின் பங்குபற்றுதலுடன் நடந்தேறியது. அதிலும் அடியேன் பங்குபற்றக்கூடாது. அதனோடு ஒப்பிடுகையில் மலேசிய மாநாடும் காயப்பட்டன விழாவும் கொஞ்சம் பின்னுக்குத்தான் என்பதே எனது இறுதி முடிவு. ■

குறுங்கதை

யாசகம்

வேல் அமுதன்

“அண்ணை தம்பிக்கு ஏதேன் சரி வந்ததா?” வெளியூரிலிருந்து வந்த வாடிக் கையாளர் வந்ததும் வராததுமாக என்னிடம் கேட்ட கேள்வியிது.

“இன்னம் சரிவரவில்லை”

“என்னன்னை இரண்டு வருஷத்திற்கு முந்திய பதிவல்லே இது? இன்னம் சரிவராவிட்டால்!...”

“எல்லாம் பொருந்தி வரவேணுமல்லே? AL, Refugee Status மாப்பிள்ளைக்கு UK இல் மணமகள் தேடுவது லேசான காரியமா?”

“அப்ப ஒண்டு செய்வம். தம்பியின்ரை File லை close பண்ணிப்போட்டு அதுக்குப் பதிலாக என்ரை அடுத்த மகனுக்கு அதைப் பதிவம்.”

“சாட்டுதல் பண்ணும் வேலை செய்யக்கூடியதல்ல. நீங்க புதுப் பதிவுக்குப் புறம்பாகப் பதிவுப் பணம் கட்ட வேணும்.”

“புதுக்கக் கட்ட வசதியில்லை. ஒத்தி விட முடியுமெண்டாச் சொல்லுங்கோ.”

“ஐயா, இவர் மகனை ஏஜென்சி மூலம் அனுப்பினவர். செலவு எக்கச் சக்கம்”

வாடிக்கையாளருக்குத் துணையாக அவரோடு வந்த உள்ளூர் இளைஞன் ஒருவனின் குறுக்கீடிது.

“எங்கடை ஒழுங்கு முறை இதை அனுமதியாது தம்பி! தொழில் நடத்தும் எங்களின் தொழில் பராமரிப்புச் செலவையும் நீங்க யோசித்துப் பார்க்க வேணும்.”

“டேய் தம்பி! இது சரி வராது, நீ வா நாங்க போவம்” வாடிக்கையாளரின் மெல்லிய மிரட்டல் தோரணையைத் தொடர்ந்து அவரும் அவருடன் வந்தவரும் சினத்தோடு வெளியேறினர்.

• • •

இந்த வாடிக்கையாளரார் பதிவுக் கட்டணம் கட்ட இயலாதல்ல (இவருக்கு மூன்று மகன்மார். மூவரும் UK இல்) மற்றது வாடிக்கையாளருக்குத் தொழில் ஒழுங்குமுறை தெரிவிக்கப்படாததல்ல. இவரும் தெரியாதவரல்ல. பதிந்தபோது நிபந்தனை தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டும் ஒழுங்கு முறை வழி காட்டிக் கைநூல் வழங்கப்பட்டும் உள்ளது)

அத்தோடு என்ன நடந்துள்ளதென்றால் ஏஜென்சி வழியாக UK பயணித்த இவரின் இரண்டாம் மகனை முற்கூட்டி நன்கு அறிமுகமான UK குடியரிமை பெற்ற விவாகரத்தான பெண்ணெருத்தி Tooting மாரியம்மன் கோவிலில் சந்தித்ததைத் தொடர்ந்து விரும்பி விவாகமும் செய்துள்ளார். வாடிக்கையாளர் உண்மையை மறைத்துப் போலி நாடகமாடியமை பதிவுக் கட்டணத்தைத் தவிர்க்கவே.

இவர் இந் நாடகத்திற்கான ஒத்திகையைக் காலி நோட் சைவ ஹோட்டல் ஒன்றில் நடத்தியபோது ஹோட்டலுள் அடுத்திருந்தவர் எனது ஆத்ம நண்பன் என்பதால் தகவலறிந்தவுடன் தனது கையடக்கத் தொலைபேசியில் தெரிவித்திருந்தமையால் எனக்குத் தெம்பு இரட்டிப்பாக இருந்தது.

சொல்வளம் பெருக்குவோம் - 26

பன்மொழிப்புலவர். த. கனகரத்தினம்

சொல்லாராய்ச்சியும், மொழியாராய்ச்சியும் முறையாகச் செவ்வனே நடந்தாற்றான் எம் சொல்வளம் பெருகும். இன்றேல், பிழையான கருத்துக்களும், முடிவுகளும் தலைக்காட்டும். பொய்யோடு கலந்த மெய்யும் பொய்யாகத் தோன்றவும் நேரும். வட சொற்களோடு கலந்த பல தென் தமிழ்ச் சொற்கள் வட சொல்லாகக் கருதப்படும். உதாரணமாகக் காலம், உலகம், மீனம், கலை முதலிய பல சொற்கள் தூய தமிழ்ச் சொற்கள். எனினும் அவை வடசொற்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

பிறமொழிச் சொற்களையோ, அயல் மொழிச் சொற்களையோ கலந்து வழங்கினாற்றான் தமிழ் வளம் பெறுமென வாதிடுவோரும் உளர். அவர்கள் உதாரணத்திற்கு ஆங்கிலத்தை எடுத்துக்காட்டி மருட்டுவர். உவகை, களிப்பு, மகிழ்ச்சி என்ற சொற்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இவை முத்தென்ன அருமந்த தமிழ்ச் சொற்கள். அவ்வாறு இருக்கவும் அவை வழக்கிறந்து போக உவகை என்பதை ஆனந்தம் என்றும் களிப்பு என்பதை சந்தோசம் என்றும் மகிழ்ச்சி என்பதை ஜாலி (Jolly), குஷி என்றும் வழங்குவதிற்றான் களிப்படைகின்றோம்.

உண்மை, வாய்மை, மெய்மை என்ற அருமந்த தமிழ்ச் சொற்களிருப்பவும் நிஜம், வாஸ்தவம் என்ற வட சொற்களையே வழங்குவதிற்றான் களிப்படைகின்றோம்.

இந்திய அறிஞர் ஒருவர் தமிழர் வாயில் ‘சொல்’ என்ற தூய தமிழ் வராது. ‘வார்த்தை’ என்ற சொல்தான் வரும். ஆண்டு என்ற தூய தமிழ் வராது. ‘வருஷம்’ என்ற வடசொல் தான் வரும். குலம் என்ற தூய தமிழ் வராது. ‘சாதி’ என்ற வடசொல் தாராளமாய் வரும் எனச் சாடியிருக்கின்றார். இதற்குக் காரணம் இந்தத் தமிழ்ச் சொல் வழக்கற்றமையே காரணம் என்றும் கூறுகிறார்.

தமிழை அழியாது காக்க வேண்டுமெனின் அதன் வழக்கிறந்த சொற்களையெல்லாம் மீண்டும் வழக்கிற்குக் கொண்டு வரல் வேண்டும். அவற்றுள் சிலவற்றைக் கருத்தில் கொள்வோம்.

அகவை - வயது - சிலப்பதிகாரத்தில் (மங்கல வாழ்த்துப்பாடல்) “மாகவான் நிகர்வண்கை மாநாய்கன் குலக்கொம்பர் ஈகைவான் கொடியன்னாள் ஈராறான் டகவையார் (ஈர் - ஆண்டு.(கண்ணகி) 12 வயதினர் என வரும் மாசாத்துவான் என்பான், இருநிதிக் கிழவன் மகன் ஈரெட்டாண்டகவையான்.

அங்காடி - கடைத்தெரு - சிலப்பதிகாரத்தில் அட்டிற் புகையும் அகலங்காடி முட்டாக் கூவியர் மோதகப் புகையும் (அகன்ற கடைவீதிக்கண் தம் வாணிபம் முட்டுப் பெறாத அப்ப வாணிகர் அப்பஞ்சும் புகையும், என வரும்.

நாளங்காடி - பகற்கடைத் தெரு - சிலப்பதிகாரத்தில் இந்திர விழவுரெடுத்த கதையில் “கொடுப்போ ரோதையும் கொள்வோ ரோதையும் நடுக்கின்றி நிலையு “நாளங்காடியிற்” (காலைக் கடைத்தெரு) என வருகிறது.

அல்லங்காடி - மாலைக் கடைத்தெரு

அணுக்கத் தொண்டன் (Personal attendance)

அறை கூவல் - (சவால் விடுதல்) Challenge (V) - மறுத்துரை

ஆடவன் - (புருஷன்) எவ்வழி ஆடவர் நல்லவர் அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே (புறம் - 187)

ஆடிடம் - (விளையாடுமிடம்)

ஆரோசை - (ஆரோகணம்)

அமரோசை - (அவரோகணம்)

ஆவணம் (பத்திரம்) - Document - சாதனம்

இசை, இன்னிசை - (சங்கீதம்)

ஓம்படுத்தல் அல்லது ஓம்படை - (மக்களைப் பாதுகாப்பிற் கொப்புவித்தல்)

குடவோலை - (Ballot Paper)

தமிழிலே போதிய சொற்களில்லை என்று குறை கூறுபவர் இல்லாமல் இல்லை. வழக்கமற்ற சொற்களைப் புதுக்கக்கூடாதென்பாருமுளர். நல்ல பல தமிழ்ச் சொற்கள் ஏன் வழக்கற்றுப் போயின என்பதைச் சிந்தித்தல் வேண்டும். முன்னோர் அரும்பாடுபட்டுத் தேடிய செல்வம் மொழிச் செல்வமாகும். இதனைப் பேணிக்காத்தல் எமது கடனாகும்.

அறிஞர்கள் கருத்துப்படி முன்னர் கூறிய பொதுச் சொற்கள் மட்டுமன்றி எண்ணிறந்த மக்கட் பெயர்களும், தெய்வப் பெயர்களும், இடப் பெயர்களும் மறைந்து விட்டன, வழக்கற்றுப் போய்விட்டன. கயற்கண்ணி (மீனா) கலைமகள் (சரஸ்வதி) மலைமகள் (பார்வதி) திருமகள் (இலக்குமி) முதலிய தெய்வப் பெயர்கள் கூட வழக்கற்றுப் போகும் நிலைக்கு நாம் தள்ளப்படக்கூடாது. அவற்றையெல்லாம் வழக்கில் கொண்டு வந்து சொல்வளம் பெருக்குவோமாக. ■

நெஞ்சமெல்லாம் கிறீஸ்பேயே நினைவு

மரம்விட்டு மரம் தாவும்
மந்திதனைப் யார்த்துணர்
மலர்விட்டு மலர்தாவும்
வண்டினையும் யார்த்துணர்
மரம்விட்டு நிலந்தாவி
மங்கையரின் இடது புற
மார்பகத்தைக் கிழிக்கவரும்
'கிறீஸ்பேயைக் கண்டதில்லை!

மேலெல்லாம் 'கிறீஸ்பேயே' புகி
முகமெல்லாம் மை தடவி
ஆளில்லா விடுதலில்
அறிவையரைக் குறிவைக்கும்
வாலில்லாக் குரங்குகளை
வார்த்தையிலே கூறுகின்றார்
நானென்றால் காணவில்லை
நாசமத்த 'கிறீஸ்பேயை!

காலினிலே 'ஸ்பிறிங்'காம்
கையிலே கூர் 'மினோட்'டாம்
காரிகையைக் காரிருளில்
கண் வைத்துப் பாய்கிறானாம்
ஊரினிலே புதுமையதாம்
உறக்கமில்லை பேய் நினைவால்
யாவருத்த கதையிதேவோ
நன்றாய்த்தான் போகிறது !

கைமுனுவின் வாளெடுக்க
காசியினில் யொன்னெடுக்க
மயங்கொண்ட நோய் நீக்க
நீடுழி அரசாள்
சப்பானில் சொன்னதென்று

செய்கிறார் அவ்வெல்ல
துப்பரவாய்த் தூக்கமில்லை
கொஞ்சநாளாய் வாரியதொல்லை !

போராட்ட வாழ்விலே
போய்விட்ட பலகாலம்
தீர்ந்திட்ட பாழ்மனதில்
தீரவில்லை பழையாய்
யாரிட்டச் சொல்லியடி
ஆழ் மனதில் பதிந்துவிட்ட
அந் நினைவே பேய் நினைவாய்
அறுக்குதென்று சொல்லப்பயம்!.

எங்கருத்தைத் திசை திருப்பி
தங்கருத்தை விதைத்துவைக்க
வாங்குரோத்துத் தலைமைகளின்
தந்திரோ யாய்விதை
ஈங்கின்து மறியாமல்
ஊர் முழுக்கத் தேடிவரும்
ஊரவர்க்கு முன்னாலே
உரைத்திடவோ கவிமூலம்!

ஊர் குழம்பக் கூத்தாடி
பறை கொட்டி ஆடுதல்போல்
தேரிமுக்கும் கையிழுத்துக்
கொடுவிலங்கைப் போடுதல்போல்
தாழியிலே நெய் திரளத்
தரையினிலே கொட்டுதல்போல்
ஊரினிலே பேய் புரளி
உணர்வாலே பகுத்துஅறி.

தி.சிவலிங்கம்

மீண்டும் ஒரு காதல் கதை

07

- திருக்கோவில்
யோகா.யோகேந்திரன்

வைத்தியசாலை சென்ற ராதா சில மணிநேரம் நோயாளிகளைப் பார்வையிட்டு விட்டு பத்தரை மணியளவில் காரை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

அன்று கல்லடி சிவானந்தா வித்தியாலயத்தில் உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்காக 'போதையில்லாப் புதுயுகம்' என்னும் தொனிப் பொருளில் ஏற்பாடாகியிருந்த கருத்தரங்கில் உரையாற்றுவதற்காக அவள் அழைக்கப்பட்டிருந்தாள்.

சிவானந்தா வித்தியாலயம் செல்லும் வழியில் ஐயலத்தையும் நிலூக்காவையும் நினைத்துக் கொண்டாள் ராதா. அதே சமயம் சே.... நான் யார் அவர்கள் யார்? எங்கிருந்தோ வந்த ஒருவனுக்காகவும் அவனது பிள்ளைக்காகவும் நான் ஏன் அர்த்தமில்லாமல் அளவுக்கதிகம் கவலைப்படவேண்டும்? இந்த இலங்கை மண்ணில் இன்றைய கால கட்டத்தில் தாயற்ற குழந்தை அது மட்டும் தானா? எத்தனையோ தாயில்லாக் குழந்தைகளில் அதுவும் ஒன்று என நினைத்தாள்.

மீண்டும் மனசு அலை பாய்ந்தது "தாயில்லாமல் இருப்பது வேறு. இன்னுமொரு பெண்ணைத் தாயென நினைத்து ஏமாறுவது வேறல்லவா? நிலுவைத் தவிர இவ்வாறான நிலைமை வேறு குழந்தைகளுக்கு ஏற்படச் சாத்தியமே இல்லை. பாவம் நிலு" என எண்ணமிட்டாள்.

திருமணமாகி ஒரு குழந்தைக்குத் தந்தையான போதும் அவன் இள வயதுக்காரனைப் போலவே இருக்கிறான். எப்படிப் பார்த்தாலும் முப்பத்தைந்து வயதுக்குட்பட்டவனாகவே இருப்பான்.

இவ்வாறான நிலையில் தன் மனைவியுடன் ஆக ஐந்து வருடம் வாழ்ந்தவன் அந்த வாழ்க்கை ஆயுளுக்கும் போதும் என்றும் அவள் இருந்த இடத்தில் இன்னொரு பெண்ணை ஏற்றுக் கொள் மனசு இடந்தருவதாயில்லை என அவன் கூறியதிலிருந்து அவன் தன் மனைவியுடன் வாழ்ந்த உண்மையான இல்வாழ்க்கை பற்றி அவள் வியப்புற்றதுண்டு.

இவ்வாறெல்லாம் அடிக்கடி நினைவில் தோன்றும் அவ்விருவரும் அவள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ அவளின் மனசை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு அவர்களைப் பற்றி யோசிக்கவும் கவலைப்படவும் காரணமாக இருந்தனர்.

கருத்தரங்கில் உரையாற்றி மாணவர்களின் அர்த்தமுள்ள - அர்த்தமற்ற வினாக்களுக்கு எல்லாம் விடையளித்து பகல் பன்னிரண்டரை மணியளவில் வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தாள் ராதா. அப்போது ...!

அவளது காருக்கு முன்னால் சிறுவனொருவன் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தான். இந்த நடு வெயிலில் இப்படி தலை தெறிக்க ஓடுகிறானே என்னவாயிருக்கும் என நினைத்த ராதா அவனுக்கு முன்னாள் காரை நிறுத்திய போதுதான் அவன் ஐயலத் வீட்டில் இருக்கும் சிறுவன் எனப் புரிந்தது ராதாவுக்கு.

"என்ன சீனு இந்த வெயிலில் இந்த ஓட்டம் ஓடுகிறாய்? என்ன விசயம்?"

"எங்க வூட்டுப் பாப்பாவுக்கு ரொம்ப காய்ச்சல் அடிக்குதுங்க வலிப்பு மாதிரி வந்து பாப்பா மயக்கமாகிப் போச்சங்க. அதான் ஸ்கூல் போயி நம்ம அய்யாவ இட்டாரப் போறேங்க." முச்சிரைக்கக் கூறினான் சிறுவன்.

"ஸ்கூல் இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் முடிஞ்சிரும். ஐயா வரட்டும். நீ கார்ல ஏறிக்கோ. நான் வந்து பாப்பாவப் பாக்கிறன்."

ராதா காரின் முன் கதவைத் திறந்து விட சந்தோஷத்துடனும் காரில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டான் சீனு. காரைத் திருப்பினாள் ராதா.

சீனுவுக்கு வாழ்க்கையில் இது முதலாவது கார்ச் சவாரி. அதிலும் ஒரு பெரிய டாக்டர்மாவ்டன் முன் சீற்றில் உட்கார்ந்து பணம் செய்வது அவனுக்கு அவனது பாட்டி சொன்ன ராஜா ராணிக் கதையில் வரும் ராஜகுமாரன் புஸ்பக விமானத்தில் செல்லும் தேவலோக பயணம் போலிந்தது.

தான் அணிந்திருந்த கசங்கியசட்டையும் சாயம் போன காற்சட்டையும் அவனுக்குப் பிடிக்கவே இல்லை. “சே.... இம்புட்டு சான்ஸ் அடிக்குமினு தெரிஞ்சீருந்தா எங்கிட்ட கெடக்கிற நல்ல உடுப்ப போட்டுகினு ஜம்முனு வந்திருக்கலாம்ல” என ஆதங்கப் பட்டான் சீனு.

“என்ன சீனு எதுவும் பேசாமலிருக்கிறாய்? பாப்பாவோட யார் இருக்காங்க?”

“நேத்ரா அக்காவும் பக்கத்து வீட்டு அன்ரியும் இருக்காங்க.”

“சீனு உனக்கு எந்த ஊர்?”

“நாம பசறைப் பக்கமுங்க... கேட்டாக்க நம்புவீங்களா? எங்க நைனா அய்யாவத் தூக்கி வளர்த்தவரு. இப்ப நானு அய்யாவோட பாப்பாவத் தூக்குறேங்க.

“சீனு தான் உன்பேரா?”

“எம் பள்ளிக்கூடப்பேரு சிட்டிபாபுங்க வீட்ல சும்மா சீனு சீனுங்கிராங்க.”

“நீ எத்தனையாம் வகுப்பு படிச்சது?”

“வகுப்பெல்லாம் ஒண்ணுமில்லீங்கம்மா சும்மா... கொஞ்ச நாளு ஸ்கூலு போனேங்க. நமக்குப் படிப்பே வரமாட்டேன்னுச்சி. சர்தான் போன்னு படிப்பு வுட்டுட்டேங்க.”

அந்த நேரத்திலும் பையனின் மலையகத்துத் தமிழை ரசித்தபடி வீட்டருகில் காரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினாள் ராதா.

வீட்டினுள் சென்ற ராதாவுக்கு கிழித்துப் போட்ட நார்போல மெலிந்து ஓடுங்கிப் போய்க் கிடந்த குழந்தையைக் காணப் பகீரென்றது.

நெற்றியில் கழுத்தில் கை வைத்துப் பார்த்தாள். காய்ச்சல் இலேசாகி விட்டிருந்தது. சற்று முன் பனடோல் கொடுத்தாக நேத்ரா கூறினாள்.

சிரித்தபடி ராதாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நேத்ரா தன் தவறை உணர்ந்தவளாக கைகளை உதறிக் கொண்டு உள்ளே ஓடினாள் தேநீர் தயாரிக்க.

குழந்தையின் தலைமுடியை வருடியபடி உட்கார்ந்திருந்த ராதாவுக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது. மொழு மொழுவென இருந்த இக் குழந்தை இப்படி மெலிந்துபோய் நோஞ்சானாகக் கிடக்கிறதே? கடைசியில் இந்தக் குழந்தை ஒரு மன நோயாளியாவதுதான் விதியா? அதற்கு நானும் ஒரு வகையில் பங்காளியல்லவா? இந்த மனுசன் என்ன சொன்னாலும் கேட்க மாட்டேன் என்கிறானே? இறந்து போன தன் மனைவிக்காக உயிரோடு இருக்கும் இந்தக் குழந்தை காவு கொடுக்கப் படுவது எத்தனை கொடுமை என வேதனைப்பட்டாள் ராதா.

அதே சமயம் நான் ஏன் இப்படி கவலைப்படுகின்றேன்? இந்தக் குழந்தைக்கும் எனக்கும் என்ன சம்பந்தம். முகத்தைப் பார்த்து என்னை அது அம்மா என்று சொன்னால் அதுக்கு நான் என்ன செய்வது.

கடவுளே... நான் ஏன் இவங்களை சந்திச்சேன்? இது விதியின் விளையாடலா? இந்தச் சந்திப்பும் இறந்துபோன சித்ராவின் முகச்சாயலை நான் கொண்டிருப்பதும் ஏன்? எங்கோ தொலைவில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனின் மனைவி ஏன் சாக வேணும்? அவன் ஏன் இந்தப் பக்கம் வரவேணும்? நான் ஏன் இவங்களைச் சந்திக்க வேணும்? ஏன் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறது என்றெல்லாம் பலவாறாகக் குழம்பிக் கொண்டிருந்தவனின் சிந்தனையை நேத்ராவின் வருகை கலைத்தது.

“ரீ குடிங்க மேடம்” தேநீரை நீட்டினாள் நேத்ரா.

“ஓ இப்ப நேத்ராவுக்கு தமிழ் பேசத் தெரியும் போல?”

“இல்ல மேடம், தெமள கொஞ்சங் கொஞ்சங் ஏலும். அவன் நமக்கு தெமள படிச்ச தாறது. நாம அவனுக்கு சிங்கள படிச்ச தாறது.”

“யாருக்கு சிங்களம் சொல்லிக் கொடுக்கீங்க?”

“நம்ம பக்கத்து ஊட்டு சாரதா டீச்சருக்கு”

சாரதாவைத்தானா இவள் அவன் இவன் என்கிறாள் என நினைத்த ராதாவுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. இவள் சொல்கிற சாரதா ரீச்சர் ராதாவின் வகுப்புத் தோழி. சாரதாவைக் காணும் போது நீ எப்போதிருந்து ஆணாக மாறினாய் என்று கலாட்டா பண்ண வேண்டும் எனக் குறும்பாக நினைத்துக் கொண்டாள் ராதா.

“சமையல் எல்லாம் முடிச்சாச்சா” என்று கேட்டாள் நேத்ராவிடம்.

“நாம இப்ப தான் சாப்பாடு ரெடி பண்ணுது. நீங்க பபா கிட்ட ஓக்காரரது. சாப்பாடு ரெடி பண்ணி ஓடனே நீங்க சாப்புட்டுரது.

“போச்சுடா” என்று சிரித்த ராதா அவளைப் போய் சமையலைச் செய்யும்படி சைகை செய்தாள்.

நேத்ரா உள்ளே போனதும் மீண்டும் வேதாளமாக ஜயலத் பற்றிய எண்ணங்களும் குழந்தை பற்றிய கவலைகளும் ஆக்கிரமித்தன.

அவளது வைத்தியத் துறை வாழ்க்கையில் தன்னிடம் வந்த நோயாளிகளை அவள் பதட்டமோ தடுமாற்றமோ இன்றியே கவனிப்பாள். அவசர சிகிச்சையளிக்க வேண்டிய வேளைகளில் கூட அவள் நிதானம் தவறுவதில்லை. வேலையில் விரைவு இருக்குமே தவிர ஒரு போதும் குழப்பமடைய மாட்டாள். விபத்தில் சிக்கி அதிக சேதாரத்துடன் கொண்டு வரப்படும் நோயாளிகளைக் கவனிக்கும் போது கூட அவள் திடமாகவே இருப்பாள். அதனால் சக டாக்டர்கள் மத்தியில் அவளுக்கு ‘அயன் லேடி’ என்கின்ற பெயர் கூட உண்டு. அப்படிப்பட்ட ராதாவின் திடபுத்தி இந்தக் குழந்தை விடயத்தில் காணாமல் போகிறதே என்பது அவளுக்கே புரியாதிருந்தது.

இந்தச் சங்கடமான நிலைமைக்குக் குழந்தை மட்டும் காரணமா அல்லது ஜயலத்தும் காரணமா? அவளது பேச்சு சுபாவம் என்பவற்றால் நான் ஈர்க்கப்பட்டு விட்டேனா?

தனக்கு இவ்வாறான மனக்குழப்பம் ஏற்பட்டுள்ளதைக் கண்ணன் அறிந்தால் என்ன நினைப்பார் என்கின்ற நினைப்பு முதன் முதலாக அவளுக்கு ஏற்பட்டது. அவ்வாறு ஒரு குழப்பத்தில் தான் இருப்பதைக் கண்ணன் அத்தான் அறிந்தால் துடித்துப் போய் விடமாட்டாரா? இந்த அர்த்தமற்ற சங்கடத்திலும் தவிப்பிலும் தான் சிக்குண்டு கிடப்பது போதாதென்று கண்ணன் அத்தானையும் அதில் சம்பந்தப்படுத்துவது தேவைதானா? வேண்டாம். நானும் குழம்ப வேண்டாம் அத்தான் இவைகளை அறிந்து அவரும் குழப்பமடைய வேண்டாம் என மனசைத் தேற்ற முயன்றான் ராதா.

இருந்த போதும் அவளது கட்டுப்பாட்டையும் மீறி மனசு ஜயலத்தையும் குழந்தை நிலுவையும் நோக்கி ஓடுவதை அவளால் தடுக்க இயலவில்லை. தன்னை விடச் சரியானதொரு தாய் நிலுவைக்குக் கிடைக்கப் போவதில்லை என்னும் விபரீத உணர்வு அவளது மனசில் முளைவிட ஆரம்பித்தது.

தான் இப்படியெல்லாம் மனம்போன போக்கில் சிந்திப்பது தவறு. யாருமே இதை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாது. எந்த வகையிலும் பொருத்தப்பாடில்லாத ஒரு விடயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து மனசைக் குழப்பிக் கொள்ளும் முட்டாளாகி விட்டேனே எனத் தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டாள் ராதா. அடுத்த கணம் அவளை மீண்டும் குழப்பமடையச் செய்யும் மாபெரும் சக்தியாக முன் நின்றனர் ஜயலத்தும், நிலுவும்.

இவ்வாறான மனப் போராட்டங்களுக்கு மத்தியில் அவள் குழந்தைக்கு அருகில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

“ஓங்ககிட்ட சொன்னது மறந்து போச்சா டாக்டர்” என்ற காட்டமான குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தாள் ராதா.

அவளது காரைக் கேற்றடியில் கண்டு எரிச்சலுடன் வந்திருந்தான் ஜயலத்.

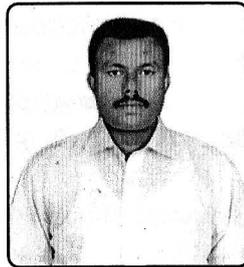
(கதை தொடரும்.....)

எப்போ எமக்கான
சாப விமோசனம்
புரியவில்லை
அகலிகையின்
கல்மனமாய்
எம் மனங்கள்
மீளவும் மீளவும்
ஞாடக்கங்களை
தேடிப்போகும்
வாழ்வு - இனி
யார் தருவார்
எமக்கான
சாபவிமோசனத்தை
கல்லாகவே
இருப்போம்
யாரும் ஏறி மிதித்து
செல்லும்
கல்லாகவே இருப்போம்
கல்தோன்றி மண்தோன்றா
காலத்து முன் தோன்றியவர்
நாஸன்றோ
இனி கல்லாகவே
இருப்போம்.

அடிக்கடி மாறிடும்
வானிலை அறுக்கைபோலவே
நொடிக்கொருதரம்
முகம்மாற்றிக்
கொல்கிறது காலம்
எங்களைப் பொறுத்தவரை
எங்களுக்கது தந்ததெல்லாம்
ஓயாத மழையும் புயலும்
வெயிலுந்தான்
எங்களிடமிருந்து அது
பறித்ததோ அநிகம்
மீளவும் ஒரு
உழைத் தாண்டவத்தின்
முடிவில்
உருப்படியான
எதையும் அது தரும்
என்ற நம்பிக்கையின்றியே
ஞாடர்கின்றன
எமக்கான பயணங்கள்.

**பு
லோ
லி
யூர்**

**வே
ல்
ந
ந
த
ன்**

- கோத்திரன்

நிலம் காத்த நெறியோள்

அந்நியர் ஆட்சியில் அண்மையர் ஆட்சி
அநீதி மிகுந்த தெனும்
உண்மையை நம்மவர் நண்குணர செய்
தொடுக்க மடக்கிய பேர்
நன்னைய வீரருள் முன்னவ நீதியுள்
நாட்கள் செலுத்திவரும்
வன்னியசிங்க மெனுங்குண மாதவ
வாராம் வாராயோ!

இது எங்களுர் கவிஞர் 'கஸ்தூரி' அவர்கள் அமரர் கோப்பாய் கோமான் வன்னியசிங்கம் அவர்களை வரவேற்றுப் பாடியது. அந்நாட்களில் நாம் சிறுவர்கள். பதினைந்து வயதுப்பாலகர்கள். ஏதோ ஒரு உந்துதல், 1956 நடந்த தேர்தல் கூட்டமொன்றுக்கு - அது ஊர்காவற்றுறை புளியங்கூடலில் நடந்ததாக ஞாபகம் - எம்மை இழுத்து வந்தது. கூட்டம் இரவு பன்னிரண்டுக்கு முடிந்தது. அதன்பின் எங்கள் ஊருக்குப் போக முடியாத நிலை. ஏற்பாட்டாளர்கள் எம்மை ஆதரித்து உணவளித்தார்கள். இலைபோட்டு நிலத்தில் எமக்கு உணவளித்த கரங்கள் அமரர் தலைவர் வன்னியசிங்கம் அவர்களுடையது. பக்கத்திலிருந்து எமக்குப் பணிவிடை செய்த அந்தப் பெருமகன் நினைவு இன்றும் நெஞ்சில் பெருக்கெடுக்கிறது. 'பந்தா' இல்லாமல் பழகும் இப்பெருந்தன்மையைத் தமிழரசுக் கட்சியின் இரண்டு தலைவர்களிடம் பார்த்திருக்கிறேன். ஒருவர் 'வன்னியர்', மற்றவர் இராசவரோதயம் என்னும் திருமலை 'வரோதயர்'. 'கம்பன்' சொல்லுவானே "அஞ்சனக் குன்ற மன்ன அழகனும், அழகன்தன்மேல் எஞ்சலிற் பொன்போர்த்தன்ன இளவலும்" என்று வன்னியரும் வரோதயரும் அப்படிக் குணத்தினர் - நிறத்தினார். எளிமை இருவரிடமும் எப்போதும் இருக்கும். அதற்கு சாதி, சமயம், தகைமை, பதவி, அதிகாரம், வயது, பெரிது, சிறிது என்று எந்தப் பேதமும் இல்லை. "பிள்ளைகளே! நாளை தவறாமல் பள்ளி செல்லுங்கள்! பத்திரமாகக் காலை பயணமாகுங்கள்! நான் புறப்படுகிறேன்" என விடை பெற்றார் அவர்.

இப்போது அவர் இறுதியாக விடைபெற்ற நினைவுகள் நெஞ்சை அழுத்துகின்றன. 1959 யூலையில் ஒரு நாள் தனது 'ஹில்மன் மிங்ஸ்' வண்டியைத் தானே செலுத்தியபடி யாழ் - கண்டி வீதியில் அந்தக் காலைப் பொழுதில் தன் நியாயவாதத் தொழிலுக்காக நீதிமன்றம் விரைகிறார். இடையில் இருக்கும் அவரது நண்பர் டாக்டர் தர்மலிங்கம் அவர்களின் மருத்துவ நிலையத்தைத் தாண்டி நாற்பது யார் தாரம் வரை போனவர், திடீரென தன் வண்டியைப் பின்நோக்கிச் செலுத்துகிறார். மருத்துவநிலையத்தின் முன்றில் வண்டியை நிறுத்தி இறங்கியவர் நெஞ்சுப்பிடித்தபடி டாக்டரிடம் பெயர் சொல்லி அழைத்தவாறு உள்ளே நுழைகிறார். அவரசரமாக ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்தவர் "தர்மர்! என்னை ஒரு முறை சோதியுங்கள்!" என்று கூறுகிறார். ஓடி வந்த டாக்டர் தன் 'டெல்ல்கோப்பை' அவர் நெஞ்சில் அழுத்திவிட்டு, நிமிர்ந்தவர் கண்களில் நீர் நிறைந்திருந்ததை கூடி நின்றவர்கள் கூர்ந்து கவனித்தனர். எவருக்கும் இடரின்றி இறுதிப் பயணத்தைத் தொடர்ந்துவிட்டார். தலைவர், என்பது தெரியவந்தபோது கூடி நின்றோர் குலுங்கி அழுதனர். இலங்கைத் தமிழினத்தின் 'விடிவெள்ளி' விண்ணுள் நுழைந்து கொண்டுவீட்டது.

1958 ஒருநாள் கிழக்கின் மாவட்ட அலுவலகமொன்றில் (கச்சேரி) காலை 7.30 மணி. மேல் மாடியின் ஒரு மூலையில் எழுதுவினைஞர்களுக்கான மேசையொன்றில் ஒருவர் அமர்ந்து ஆறுதலாகக் கோப்புக்களை அலசுகிறார். வந்திருந்த சில ஊழியர்கள் எவரும் அவரை இனங்கண்டதாகத் தெரியவில்லை. அவர் போன சில நிமிடங்களில் வழமையான அந்த மேசையின் எழுதுவினைஞர் அமர்ந்து என்றும்போல் தன் கடமையைத் தொடர்கிறார். மறுநாள் அந்தக் கச்சேரியில் மாவட்டக் காணிக் கச்சேரி நடக்கிறது. அத் தொகுதியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினருக்காக அன்று வந்த அவர் தான் பங்கேற்கிறார். கேள்விமேல் கேள்விகள். அரசு அதிபர் திணறுகிறார். தனக்குத் தெரியாத பல விடயங்கள் அந்த அவர் சொல்லுகிறாரே எப்படி? அதிபர் குழம்பிப் போனார் கூட்டம் முடிந்தது. அரசு அதிபரை நோக்கிவந்த அவர் விடைபெற முயல்கிறார். அன்றைய அந்த அரசாங்க அதிபர் 'அன்ரன் ஆர்மக்கெஸ்சர்' அவரைப் பார்த்துக் சொல்கிறார் "என்னுடைய அலுவலகம் அலுவலகத்து உபகரணங்கள் ஊழியர் எல்லாமே உங்கள் கட்சிக்காக உழைப்பதற்காக நன்றி சொல்ல மாட்டீர்களா?" அவர் சிரித்துக் கொண்டே 'ரொம்ப நன்றி சார்' என விடைபெறுகிறார். அந்த அவர் கோப்பாய் கோமான் அமரர் வன்னியசிங்கம் அவர்கள். தமிழரசுக்கட்சியின் அன்றைய தலைவர். அன்றைய அந்த எழுதுவினைஞர் இன்று பிரபல்யமான சட்டத்தரணியாக உள்ளார். இன்றைய சூழலில் எவருமே நம்ப முடியாத அந்த நிகழ்வுகள் உண்மையாகவே நடந்தது.

துணிவு, நேர்மை, உழைப்பு, ஒழுக்கம், தீர்க்கதரிசனம், தன்மான உணர்வு, அறிவு, ஆற்றல், வாதத்திறமை இவைகளெல்லாம் அடங்கிய ஓர்மம் தான் வன்னியர். பெரியவர் செல்வநாயகத்தின் கீழ் வக்கீலாக வார்த்தெடுக்கப்பட்டவர். தமிழ் மண்ணின் ஒவ்வொரு அங்குல நிலமும் அவருக்குத் தெரியும். அந்த மக்களின் அன்றாட அவலயங்களும் அவருக்குப் புரியும். அவர் பிரிவின் பின் இன்றுவரை அவர்போல் மண்ணையும் மக்களையும் நினைத்த தலைவர்கள் தமிழர் அரசியலுக்கு வரவேயில்லை என்பது ஒரு மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். 1956 இல் காலிமுக்கத்திடலில் முதலில் அடையாளங்களைக் கண்டு சிங்களக் குண்டர்கள் அவரைத்தான் தாக்கினார்கள். உடைகளையும் கிழித்தார்கள். அந்த கிழிந்த உடையுடனேயே நாடாளுமன்றம் போனார். மறுநாள் கிழக்கில் 'கல்லோயாப்' பள்ளத்தாக்கில் தமிழர்கள் குறிவைத்து குதறப்பட்டபோது அங்கு போய் நின்ற முதல் அரசியல் வாதியும் அவர்தான். அவருடைய தைரியம் மகத்துவமானது. மானத்தை அடையாளம் காட்டியது. மனித நேயமும் மக்கள் தொடர்பும் மண்மேல் உள்ள மறவாத பற்றும்தான் அந்த மனிதரின் மாண்பு. அதற்காகவே அவர் கோமான் என வர்ணிக்கப்படுகிறார். இந்தியத் தமிழர்கள் என்ற பதம் அவராலேயே மலையகத் தமிழர் என மாற்றப்பட்டது. அவர்களை வன்னியில் வந்து குடியேறுமாறு தூண்டியவரும் துணை நின்றவரும் வன்னியர்தான். 1947 இல் அந்த மக்களுக்கான பிரச்சினையிலேயே தமிழரசுக் கட்சி உதயமானது. யாழ் உயர் குடித் தோன்றலான அவரே முதன் முதலில் சாதியக் கொடுமையைச் சாடிச் சமபந்தி போசனம் நடத்திய பெருமகன். அதற்கான சட்டமூலமொன்றை நாடாளுமன்ற சபையில் திரு.இராசவரோதயம் அவர்களை வைத்து முன் மொழியச் செய்தவர். சொகுசான தலைநகர் வாழ்க்கையைத் தவிர்த்து தன் மண்ணில் மக்களுடன் வாழ்ந்தவர். எளிமையான வாழ்வும் இயல்பான இல்லறமும் அவருக்கு அமைந்தது போல எவருக்கும் அமைந்திருக்கவில்லை. அன்றைய தமிழரசுக் கட்சியின் தொண்டர்கள் அதை அறிவார்கள்.

ஈழத்தமிழ் மக்களின் அரசியல், சமூக விழிப்புணர்வில் தமிழரசுக் கட்சியின் தோற்றம் தனித்துவமானது என்றால் அதற்கு முழுமுதற் காரணமாக இருந்தவர்களுள் வன்னியர் முதன்மையானவர். இது மிகைப்படுத்தப்பட்ட ஆய்வன்று. இன்றுள்ள சிலரால் அவர் பெயர் சொல்லப்படுவதில்லை. வரலாறு சரியாக எழுதப்படின் உரிமைப் போராட்டத்தின் முதல் குரல் எங்கிருந்து கேட்டது என்பதை தெளிவுபெற வாய்ப்புண்டு. காலி முகத் திடலில் காதையர்களால் தாக்கப்பட்ட பின் நாடாளுமன்றில் அவர் பேசும்போது 'பண்டாரநாயக்கா அவர்களே! நீங்கள் விதைப்பதை விரைவில் அறுவடை செய்வீர்கள். எதை வளர்த்தீரோ அதுதான் உமது முடிவையும்

தீர்மானிக்கும்” எனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வரலாற்றில் பண்டார நாயக்காவின் உயிர் பறிக்கப்பட்ட விதம் மிகவும் பரிதாபகரமானது.

‘வன்னியர்’ எப்போதும் வார்த்தை தவறாதவர் மற்றையவர்களிடம் அதையே எதிர்பார்க்கிறவர். அவர் தலைவராகக் கட்சியை வழி நடத்திய காலத்தில் 1958, 1959 என ஞாபகம். கட்சியின் பொதுச் செயலாளரால் ஒரு அறிக்கை கொழும்பிலிருந்து பத்திரிகைகளுக்கு வழங்கப்பட்டு வெளிவந்திருந்தது. அது குழப்பகரமான ஒரு அரசியல் கோட்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தது. கட்சியின் அனுமதியின்றி வெளிவந்திருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த தலைவரின் கவனத்துக்கு இவ்வறிக்கைபோனபோது அவர் கொதித்துப் போனார். உடனடியாக செயலாளருக்குச் செய்தியொன்று தலைவரிடமிருந்து போனது. உடனடியாக நீங்கள் பதவி விலகல் கடிதத்தை அனுப்ப வேண்டும். இரண்டு நாட்களுக்குள் பதில் கிடைக்காவிடின் தற்காலிகமாக அடுத்த ஆட்சிக் குழுக் கூட்டம் வரை இடை நிறுத்தப்படுவீர்கள். அத்துடன் பத்திரிகைகட்கும் அச் செய்தி அனுப்பப்படும் என்று. செயலாளர் பதறிப் போனார். பறந்தோடினார் பெரியவர் செல்வாவின் பின் கதவு வழியாக. பெரியவர் சமாதானம் பேசினார். தலைவர் தளரவில்லை. அப்படியானால் தனது பதவித் துறப்பை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு கேட்டுவிட்டார். பெரியவர் பிரச்சினைக்குள்ளானார். அதை வந்த பக்கமே திருப்பிவிட்டார். நீங்களே தீர்த்துக் கொள்ளுங்களேன. இறுதியில் பத்திரிகை மூலம் மக்களிடமும் கட்சியிடமும் பகிரங்க மன்னிப்புக் கேட்கப்பட்டதுடன் கட்சியின் மானம் காப்பாற்றப்பட்டது. வன்னியரின் உறுதிப்பாட்டிற்கு இது ஒரு உதாரணம். இது போன்ற பல உண்டு. அவரது தலைமைத்துவ காலந்தான் கட்சியின் பொற்காலம். கபடவாதிகட்கு இங்கு இடமிருக்கவில்லை. அவரது மறைவின் பின் கட்சி பல தடவைகள் தடுமாறியதும் தடக்கி விழுந்ததுமான சங்கதிகள் அரங்கேறியிருந்தன. 1952 நாடாளுமன்றத் தேர்தலில் அவர் ஒருவர் மட்டுமே வடக்கிலிருந்து வெற்றிபெற்றார். கிழக்கில் திரு.என்.ஆர்.இராசவரோதயம் தெரிவானார். ஆக கட்சி ஆரம்பிக்கப்பட்ட மூன்று ஆண்டுகளில் முதல் நாடாளுமன்றம் சென்ற பெருமை இவர்கள் இருவருக்குமே உண்டு. 1959 இல் அவரது அகாலமறைவு வரை மக்களவையில் அவர் இடம்பெற்றிருந்தார். முத்தமிழ் காவலர் கி.ஆ.பெ.விசுவநாதம் அவர்கள் வன்னியரைப்பற்றி பின்வருமாறு எழுதுகிறார். “அவரது இவ்வுலக வாழ்வு 49 ஆண்டுகள் மட்டுமே. அவர் குடும்ப வாழ்வு 18 ஆண்டுகள்; அரசியல் வாழ்வு பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் மட்டுமே. அன்பர் வன்னியசிங்கம் அவர்கள் உயர்ந்த அறிவாளி. சிறந்த எழுத்தாளர், நல்ல பேச்சாளர், அரிய கருத்தாளர், கடின உழைப்பாளி, சிறிய முதலாளி, பெரிய கொடையாளி என வாழ்ந்து வந்தவர். அவரது

மறைவு தமிழினத்துக்கு மிகத் துரதிஸ்டவசமானது” என்று. தந்தை செல்வா வன்னியர் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் தனித் தமிழ் ஈழக் கொள்கைக்கு முதலில் வழி வகுத்தவர் வன்னியசிங்கம்தான் என்றிருக்கிறார்.

ஒருவரை ஒருவர் திட்டித் தீர்க்கும் இடமாக அன்றிருந்த அரசியல் மேடையை இலக்கிய மணம் வீசும் இடமாக மாற்றிய பெருமை அவருக்கே உரித்தானது. வள்ளுவரையும் மணிவாசகரையும் ஔவையையும் தன் அரசியல்மேடைக்கு அழைத்தவர் வன்னியர்தான். அவரது கேள்வி - பதில் நிகழ்வு மிகவும் சுவையானது. விமர்சனம், கேலி, கிண்டல் என்று அந்த நிகழ்ச்சி கலகலப்புடன் மிளிரும். வேறு எந்த அரசியல் வாதியும் செய்யத் துணியாத காரியமீது. அரசியல், பொருளாதாரம், சாதியம் குடியியல், நகைச்சுவை என தன் ஆளுமையை மற்றவர்களை அறிய வைத்தவர் அவர். தன்னைத் துளைக்கவிடப்பட்ட வினாக்களுக்கு சளைக்காமல் விளக்கம் தந்த தலைவர் அவர் ஒருவர்தான். ‘அண்ணா’ ஒரு முறை சொன்னார் “தம்பி கேள்வி கேட்பவனிடம் கோப்பபடாதே. அவன்தான் உன் திறமையை வெளிக் கொணர உனக்குச் சந்தர்ப்பம் தருகிறவன். அதற்காக நீ நன்றி அல்லவா சொல்ல வேண்டும்” என்று. இந்த வழியில் வன்னியர் அறிவுடைமையும் ஆற்றலுமான ஒரு பரிமாணத்தின் பிரதிநிதியெனலாம்.

அவர் இனவாதியான தலைவரல்லர். எந்த மொழியையும் வெறுத்தவரல்லர். ஒரு உதாரணம்: அவரது வண்டியின் ஓட்டுனராக பல ஆண்டுகள் (அவர் மறைந்த பின்னும் கூட) ஒரு தென்னிலங்கையைச் சேர்ந்த பெரும்பான்மையினத்தவரே இருந்திருக்கிறார். இது அந்த இல்லத்தின் சிறப்பான அடையாளம். வாழ்நாளின் முழுக் காலத்தையும் சான்றாண்மையின் உறைவிடமாகக் கழித்த வன்னியர் (1959) தன் முழு இளமை முடியாத வயதில் நம்மை விட்டுப் பறிந்து போனார். அவர் விட்டுச் சென்ற வெற்றிடம் வெறுமையாகவே உள்ளது. இது உண்மை வெறும் பகழ்ச்சி அல்ல.

நற்குண நற்செயல்களால் நிறைந்து விளங்கும் தன்மையே சான்றாண்மை எனப்படுவது. தமக்குக் கடமையாவது இதுவே என அறிந்து சான்றாண்மையை மேற்கொண்டு வாழ்பவர்களுக்கு உலகில் உள்ள நல்லவைகள் எல்லாமே அவர்கள் செய்வதற்குரிய கடமைகள் ஆகும். இது - அது என இல்லாமல் எது எது நல்லதோ அதைச் செய்து வாழ்வது சான்றோர்க்குக் கடமையாகும் என வள்ளுவம். ‘வன்னியர்’ பெருமையை அளந்திருக்கிறது.

“கடனென்ப நல்லவை யெல்லாங் கடனறிந்து
சான்றாண்மை மேற்கொள் பவர்க்கு”

(சான்றாண்மை - குறள் : 981)

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் முஸ்லிம் தொடர்புகள்

- ஏ.பீர்முகம்மது -

அரிது அரிது இவர் போலொரு புலமையாளனைப் பெறுதல் அரிது என்னுமாற்போல எம்மோடு இருந்து விட்டு மறைந்து விட்டார். தமிழ்கூறும் நல்லுலகெங்கும் வேரோடி, கிளை பரப்பி விழுதூன்றி நின்ற ஆலவிருட்சம் அவர். பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி என்று பெருமையோடு பார்த்தோம். இன்று அவரின் புலமை சார்ந்த எச்சங்களே எமக்கு

மிச்சங்களாயின. அவரின் தோற்றமும் ஆற்றலும் ஓர்மையும் பார்வையும் தமிழுலகம் செய்த தவத்தால் கிடைத்தது.

வரலாறு, நாவல், சிறுகதை, கவிதை, பத்திரிகையியல், பெண்ணியம், சினிமா, பொருளாதாரமும் சமூகவியலும், அரசியல் எனவாகும் எல்லாத்துறைகளிலும் தரிசனம் தந்தவர். விமர்சனம் இவரால் மார்க்சியப் பாதையினூடாகப் பயணம் செய்தது. 1963 இல் தொடங்கிய எழுத்துப்பணியால் 73 நூல்களையும் 200 இற்கு மேற்பட்ட உலகத்தரம் வாய்ந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதியவர். இவரிடம் பாடம் கேட்ட மாணவர்கள் இன்று உலகம் முழுவதிலும் சாதனைகள் செய்து சரித்திரங்கள் படைக்கின்றனர். இத்தகைய சிறப்புற்ற தமிழ்மகன் முஸ்லிம்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்பும் அவர்கள் பற்றியதான கருத்தியலும் எத்தகையதாய் இருந்தது என்பதைத் தரிசனம் செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

(02)

முஸ்லிம்களின் கலை, கலாசாரம் பண்பாட்டின் கேந்திர நிலையமாகக் கொழும்பு ஸாஹிதாக்க கல்லூரி விளங்கியது. அதன் அதிபராக 1948

இல் ஏ.எம்.ஏ அஸீஸ் நியமிக்கப்பட்டார். இவரின் வழிகாட்டலில் கல்லூரியின் பொற்காலம் உதயமாயிற்று. சிங்களவர், தமிழர் முஸ்லிம்கள் என மூவினத்து மாணவர்களும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகளாகி கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு உரமாயினர். இந்த வேளையில்தான் 1950 இல் யாழ்ப்பாணம் கரவெட்டி விக்கினைஸ்வராக் கல்லூரியிலிருந்து கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் கொழும்பு ஸாஹிதாவில் உயர்தர வகுப்பில் அனுமதி பெற்றார். புகழுகப் பரீட்சையில் சித்தி பெற்று பல்கலைக்கழகம் சென்றார். 1956 இல் ஆசிரிய நியமனம் பெற்று மீண்டும் ஸாஹிதாவுக்கே வந்து சேர்ந்தார். கொழும்பு ஸாஹிதாக்க கல்லூரியின் மீது அவர் கொண்டிருந்த ஆறாத பற்றுதலை அவராலும் அவர் பற்றிப் பலராலும் எழுதப் பெற்றவற்றில் இருந்தும் உரைகளில் இருந்தும் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

‘அஸீஸ் காலத்தில் புகழ் பெற்ற ஸாஹிதா மாணவனாக பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி’ என்ற கட்டுரையில் எஸ்.எச்.எம்.ஜெமீல் அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “கொழும்பு ஸாஹிதா கல்லூரியுடனும் அதன் அதிபராக இருந்த ஏ.எம்.ஏ.அஸீஸ் அவர்களுடனும் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பு பற்றி பெரிதாக வெளிக் கொணரப்படவில்லை. ஏனெனில் அது பற்றி பலர் அறிந்திருக்கவில்லை” இந்தக் கூற்றும் இக் கட்டுரையின் நோக்கமும் ஒன்றே.

அ) ஏ.எம்.ஏ. அஸீஸ் நினைவு மன்றம் 2000ம் ஆண்டு அதன் 27 வது ஞாபகார்த்த பேருரைக்கென சிவத்தம்பி அவர்களை அழைத்திருந்தது. அவர் பின்வருமாறு தன்னுடைய உரையினை ஆரம்பித்தார்.

“ஸாஹிதாவில் கல்வி கற்ற முஸ்லிம் அல்லாத மாணவர்களின் ஸாஹிதா பற்றியதான நல்லுணர்வுகளை ஸாஹிதாக்கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம் சில நேரங்களில் மறந்தாலும் கூட ஏ.எம்.ஏ.அஸீஸ் நினைவு மன்றத்தின் இவ்வழைப்பானது அக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர் என்ற என்னுடைய அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்துவதாகவும் ஏ.எம்.ஏ அஸீஸ் அவர்களோடு எனக்கிருந்த நெருக்கமான உறவு காரணமாகவுமே இங்கு உரையாற்ற என்னை அழைத்துள்ளது. எனக் கருதுகின்றேன்.” அவரை மறந்தாலும் ஸாஹிதாவை அவர் மறப்பதற்கில்லை என்பது அவரின் இக்கூற்றின் உட்கிடையாகும்.

ஆ) சாதாரண முஸ்லிம் மாணவனின் பார்வையில் பல்கலைக்கழக மொன்றின் மாணவன் என்பதிலும் அஸ்ஸு காலத்து ஸாஹிஹா மாணவன் என்பதே பெருமையாகக் கருதப்பட்டது. இதற்கு நானே சாட்சியமாவேன் (ஏ.எம்.ஏ. அஸ்ஸு நினைவுப் பேருரை - 2000 இல் இருந்து) பேராசிரியரின் ஒப்புதல் இது.

இ) 1950 முதல் கொழும்பு ஸாஹிஹாக்கல்லூரி மாணவனாகவும் பின்னர் 1956 -1961 வரை அதன் உயர்நிலைத் தமிழ் வகுப்பு ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றிய அவரது ஆசிரிய வரலாற்றில் அவரால் அடிக்கடி குறிப்பிட்டுக்கூறும் பெயர்களுள் எஸ்.எச்.எம்.ஜெமீல், ஏ.சீ.எல்.அமீரலி, எம்.ஏ.எம்.சக்ரி, நஹ்யா என்பதும் அடக்கம். (எஸ்.எச்.எம்.ஜெமீல் அவர்களின் அறிவாக்கங்கள் என்ற நூலுக்கு கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் வழங்கிய ஆசியுரை 2010, ஏ.எம்.ஏ. அஸ்ஸு நினைவுப் பேருரை - 2000 மற்றும் எஸ்.எச்.எம்.ஜெமீல் எழுதிய 'அஸ்ஸு காலத்தில் புகழ் பெற்ற ஸாஹிஹா மாணவனாக பேராசிரியர் கே.சிவத்தம்பி' என்ற கட்டுரை என்பவற்றிலிருந்து.

இக்கூற்றுக்களானது சிவத்தம்பி அவர்களின் ஸாஹிஹா மீதான பற்றுதலை மட்டுமல்ல முஸ்லிம்களுடான தொடர்பினையும் தெளிவுபடக்கூறுகின்றது.

மட்டுமல்லாமல் இனங்களுக்கிடையிலான வேறுபாட்டைக் கனவிலும் அங்கு அவரால் காண முடியவில்லை. யாழ் பரமேஸ்வராக்கல்லூரி, யாழ் இந்துக்கல்லூரி போன்ற கல்விக்கூடங்களின் தமிழ் மாணவர்கள் கொழும்பு வந்து ஸாஹிஹாக்கல்லூரி மண்ணில் முஸ்லிம் மாணவர்களோடு உதைபந்து, கிரிக்கட்டு போன்றவிளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டு இன உறவுக்கு அணி சேர்த்ததை அனுபவரீதியாகக் கண்டு களித்தார்.

(பண்டிதர் நல்லதம்பி, நவாலியூர் நடராஜா, பண்டிதர் கந்தையா போன்றோருடன்) டாக்டர்.எம்.எம்.உவைஸ், எஸ்.எம்.கமால்தீன், எம்.ஏ.முகம்மது போன்ற ஆசிரியர்களின் தொடர்பு ஸாஹிஹாவில் கிடைத்த அதே வேளை முகம்மது சமீம், எம்.சரீப், எஸ்.எல்.எம்.ஹனிபா, ஏ.ஆர்.எம்.மன்கூர் (வைத்தியம்) போன்றோருடனும் சில தமிழ் மாணவர்களுடனும் பல்கலைக்கழகம் சென்றார். அங்கு கைலாசபதியோடு நெருக்கமாகிப் புதுப்பாதை வகுத்தபோது சமீம் அருகில் இருந்தார். எஸ்.செல்வநாயகம், ஏ.எம். சமீம் ஆகியோருடன் ஆசிரிய நியமனம் பெற்று மீண்டும் ஸாஹிஹாவுக்கே திரும்பி வந்தார்.

ஸாஹிஹாவின் தமிழ் மன்றத்தின் தலைமகனாகத் திகழ்ந்த அவர் தமிழையும் தமிழின் இனிமையையும் மாந்தி மகிழ்ந்தார்.

நாடகத்துறையில் கூடிய கவனம் செலுத்திய அஸ்ஸு அவர்கள் காலத்தில் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. கா.சிவத்தம்பி எம்.ஏ.முகம்மது, எஸ்.எம்.கமால்தீன் போன்றோர் இதில் ஈடுபட்டனர்.(கலாநிதி எம்.எம்.அனஸ் எழுதிய ஏ.எம்.ஏ.அஸ்ஸு என்ற நூலிருந்து பக்கம் -20)

கரவெட்டி விக்வினேஸ்வராவில் ஊன்றப்பட்ட ஆளுமை வித்து கொழும்பு ஸாஹிஹாவில் கொடி கட்டிப் பறந்ததும் பின்னார் கீர்த்தி மிக்க புலமையாளனாக மேற்கிளம்பியதுமான பின்னணியில் முஸ்லிம்களுடனான அவரின் தொடர்பும் ஒரு காரணியாகும் என்பதற்கு மேலுள்ளவை சிறிய உதாரணச்சோற்றுப் பதங்களாகும்.

(03)

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் முஸ்லிம்களுடன் கொண்டிருந்த தொடர்புகளுக்கும் அப்பால் முஸ்லிம்கள் தொடர்பாக தனது கருத்துக்களையும் தெரிவித்ததோடு ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளையும் முன்வைத்தார்.

“தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகள் என்பதிலிருந்து முஸ்லிம் பாடசாலைகளை தனியொரு வகுதியாக பிரித்தெடுத்தமைக்காக பதியுதீன் மகுமூத் அவர்களுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும்” என்று கூறினார். (ஏ.எம்.ஏ.அஸ்ஸு நினைவுப்பேருரை - 2000)

முஸ்லிம் பாடசாலைகள் எனத் தனியொரு பிரிவு தேவையில்லையென இன்றும் கூட (முஸ்லிம்களும் தமிழர்களுமான) மிகச் சிறு பின்னமளவினர் கூறும் நிலையில் மேலுள்ள கூற்று கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

அவர் எழுதிய 'தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும்' என்ற நூலில் இருந்து பின்வரும் தகவல்கள் கிடைத்தன.

அ) “இன்றுள்ள இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்களுள் காலத்தால் முந்தியது எது என்பது திட்டவாத்தமாகத் தெரியாதுள்ளது. இன்னொரு நோக்கிற் பார்க்கப்படும் பொழுது இக் குறைபாடு தவிர்க்க முடியாததாகவும் இருந்துள்ளது. காரணம் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியங்கள் முழுவதும் திருப்திகரமான அளவுக்கு வெளிக் கொணரப்படாத நிலையில் அவற்றின் கால அடைவினைப்பற்றிப் பேசுவதும் பொருத்தமற்றவொன்றாக இருக்கலாம் என்பது உண்மையே. ஆனால் இன்று நிலைமை மாறியுள்ளது என்பதை மறுக்க முடியாதுள்ளது. பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் தனியொரு பேராசிரியத் தவிசனைப் பெற்றுள்ள இன்று இவ்வனுசூலமுறை மேலும் பின்போட்படுமேல் இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் பற்றிய வளர்ச்சிப் பின்னளியை விளங்கிக் கொள்வது சிரமமாகவேயிருக்கும்.” (பக் 89-90)

இஸ்லாமிய தமிழிலக்கியம் பற்றியும் அதன் வரலாறு பற்றியும் எழுதவும் பேசவும் முன்வந்துள்ளோர் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டிய முக்கிய அம்சம் இதுவாகும்.

ஆ) “மேலும் இஸ்லாம் தமிழ் நாட்டில் திட்டமிடப்பெற்ற மதமாற்ற முயற்சிகளில் இறங்கவுமில்லை” (பக்கம் 91)

தமிழ் நாட்டில் மதங்களின் ஆட்சேர்ப்புப் பொறிமுறை பற்றிய பேராசிரியரின் கூற்று இது.

இ) “... அறபு மொழியின் இலக்கியச் சீர்மையும் சிறப்பும் தமிழில் அறிமுகப்படுத்தப் படவில்லையென்றே கூறுதல் வேண்டும். இப்பொழுது காணப்படும் மத்திய கிழக்குத் தொழிற்சாலை அறபு இலக்கியத்தின் அறிமுகத்திற்கு வழிவகுக்க இடமுண்டு.” (பக்கம் -102)

இஸ்லாத்தால் ஏற்பட்ட தமிழ் - அறபு மொழித் தொடர்பின் தன்மை பற்றிய பேராசிரியரின் குறிப்பு இது. ‘ஹிஜாப்’ எனப்படும் பெண்கள் அணியும் உடை, விவாகரத்து, பலதாரமணம் சொத்துரிமை போன்ற விடயங்களிலும் தனது கருத்தினைத் தெரிவித்துள்ளார். எடுத்துக்காட்டொன்றாக இதனைக் கூறலாம்.

“முஸ்லீம் ஆணொருவர் இலகுவில் மணவிலக்குப் பெறலாமென்றும் அவர்களால் நான்கு பெண்களைத் திருமணம் செய்யமுடியுமென்றும் முஸ்லிமல்லாதோரிடையே பொதுவான ஒரு கருத்துக் காணப்படுகின்றது. உண்மை அப்படியல்ல. முஸ்லீம் சமூகத்தினரிடையே அது இலகுவானதொரு விடயம் அல்ல”

(‘இலங்கை முஸ்லீம் பெண்களும் சமூகத்தில் அவர்களின் நிலையும்’ என்ற தலைப்பிலான செயலமர்வின்போது பேராசிரியரால் வழங்கப்பட்ட கலந்துரையாடலுக்கான குறிப்பில் இருந்து)

முஸ்லீம்களுடன் அவர் கொண்டிருந்த நெருங்கிய தொடர்பினைக் கருத்திற் கொண்ட ‘முஸ்லீம் மீடியா போரம்’ என்ற ஊடக அமைப்பு அவரைப் பாராட்டி வாழ்த்தி விழாபெடுத்தது.

(04)

தலைப்புக்கேற்ற சிறு எண்ணிக்கையிலான எடுத்துக்காட்டுக்களே இங்கு எழுத்திடப்பட்டுள்ளதுடன் பெயர்களும் சிலவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இன்னுஞ் சில பெயர்கள் விடுபட்டும் இருக்கலாம். அண்மைய என் வாசிப்பின் எல்லைக்குள் அவை அகப்படவில்லை என்பதே உண்மை. பேராசிரியருடன் நெருங்கிப் பழகிய சிலரால் இக்கட்டுரை விரிவாக எழுதப்படுதல் காலத்தின் தேவை ஆகும்.

கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் சிறப்பு, புலமைக்கீர்த்தி, பரந்துபட்ட பார்வை என்பவற்றின் செழுமைக்குக் கொழும்பு ஸாஹிஹாவில் புடம் போடப்பட்ட அவரின் ஆளுமையும் ஒரு காரணி என்பதை நிறுவும் பாங்கிலேதான் இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது. பேராசிரியர் நிலை நின்று இதன் மெய்ப் பொருள் காண்பதே சிறப்பு. எழுதியவரின் கனதி பற்றி ஆராயாமல் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி பற்றிய ஆய்வுக்கு இது உதவுமாயின் அதுவே இக்கட்டுரையின் தரிசன பயன் ஆகும். ■

கதிர்முகம்

கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத்துறையினர் வழங்கிய 'பாரம்பரிய அரங்க ஆற்றுகைகளும் காட்சிக் கூடமும்'

மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் வருடாந்தம் அதிகளவான மக்கள் ஒன்று கூடும் நிகழ்வுகளில் ஒன்றாக அமிர்தகழி மாமாங்கேஸ்வரர் ஆலய வருடாந்த உற்சவ காலம் விளங்கி வருகின்றது.

மட்டக்களப்பில் வாழ்கின்ற பல்வேறு சமூகத்தவர்களும் பல்வேறு தேவைகளின் பொருட்டு வருடாந்தம் இங்கே ஒன்று கூடுகின்றார்கள். சமயக்கடமைகளைச் செய்தல், பொருட்களை விற்பனை செய்தல், பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்தல், விநோதங்களைக் கண்டு களித்தல் எனப் பலவகை நோக்கங்களுடன் பலரும் வருகை தந்து தமது தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்கின்றார்கள்.

இத்தகைய முக்கியத்துவம் கொண்ட மாமாங்கத் திருவிழாவில் இம்முறை மட்டக்களப்பின் பாரம்பரிய அரங்கக் கலைகள் சார்ந்த கண்காட்சியும் ஆற்றுகைகளும் இடம்பெற்றமை குறிப்பிட்டுச் செல்ல வேண்டிய விடயமாக இருந்துள்ளது. இந்நிகழ்வு 23, 24, 25, ஜூலை 2011 மூன்று தினங்கள் மட்டக்களப்பு அமிர்தகழி மாமாங்கேஸ்வரர் ஆலய பின்வீதியில் நடைபெற்றது.

கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் நுண்கலைத் துறையினரின் ஏற்பாட்டில் மாமாங்கேஸ்வரர் ஆலய வண்ணக்குமாரின் ஆதரவுடன் இந்நிகழ்வு இடம்பெற்றிருந்தது. நுண்கலைத் துறையின் தலைவர் திரு.சி.ஜெயசங்கர் அவர்களின் தலைமையில் நுண்கலைத் துறையின் விரிவுரையாளர்கள் மாணவர்கள் மற்றும் விசேடமாக அழைக்கப்பட்ட ஓவியர்கள் பாரம்பரிய கலைஞர்கள் ஆகியோர் இதற்கான ஒழுங்கமைப்பு வேலைகளில் ஈடுபட்டார்கள்.

கண்காட்சிக்கூடத்தில் மட்டக்களப்பு வடமோடி, தென்மோடி கூத்துக்களின் ஆடை, அணிகலன்கள், கூத்தர் பயன்படுத்தும் பொருட்கள், ஆயுதங்கள், என்பன சிறப்பாக காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இரண்டு காட்சிக் கூடங்களுக்கு மத்தியில் வட்டக்களரி அமைக்கப்பட்டு அதிலே பாரம்பரிய அரங்க ஆற்றுகைகள் சிறப்பாக நிகழ்த்தப்பட்டிருந்தன.

மட்டக்களப்பில் பயில் நிலையிலிருந்து வரும் வடமோடி, தென்மோடிக் கூத்துக்கள், வசந்தன் கூத்து, மகிழ்க்கூத்து, கரகம் என்பனவற்றுடன் உடுக்கிசை, பறைச்சமர் ஆகியனவும் பாரம்பரிய கூத்துக்கலைஞர்களின் கூத்துப்பாடல் நிகழ்ச்சியும் இடம்பெற்றிருந்தன.

மட்டக்களப்பின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் கூத்துக்களை முன்னெடுத்து வரும் பாரம்பரியக் கலைஞர்களால் இவ்வாற்றுகைகள் நிகழ்த்தப்பட்டிருந்தன.

அதிகளவான மக்கள் இந்நிகழ்வுகளைப் பார்வையிட்டதுடன் காலத்தின் தேவை கருதிய நல்ல செயற்பாடு எனக் கூறிப் பாராட்டியதையும் காணமுடிந்தது.

இன்று எமது சூழலில் எல்லா வற்றையும் ஆக்கிரமித்து வரும் நுகர்வுப்பண்பாட்டின் ஆதிக்கம் நாம் எமது சமுதாய அரங்குகளின் முக்கியத்துவத்தினை உணர்ந்து சமுதாய அரங்க முன்னெடுப்புக்களில் ஈடுபடவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றது. மக்கள் மைய நோக்குடன் இயங்கும் அரங்க செயற்பாட்டாளர்களுக்கு காலம் வழங்கியுள்ள கட்டளையும் சமுதாய அரங்க முன்னெடுப்புக்களில் ஈடுபடுங்கள் என்பதே ஆகும்.

இவ்வாறு காலம் கூறி நிற்கும் அரங்கப் பணியினை சமுதாயத்தின் உயர் கல்வி நிறுவனமாகிய பல்கலைக்கழகம் மேற்கொள்ளும்போது அதன் தாக்கம் வலுவானதாகவும், பரவலாக்கம் பெறுவதாகவும் அமையும் இத்துடன் ஆக்கபூர்வமான, சுயாதீனமான சமூகங்களின் அபிவிருத்திக்கு அடித்தளம் இடும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பின்னணியில் மக்கள் அதிகளவில் ஒன்று கூடும் இடத்தில் முதல் தடவையாக பல்கலைக்கழகம், குறித்த நிகழ்வினை நடாத்தியமை பாராட்டற்குரியது. குறிப்பாக நுகர்வுப் பண்பாட்டின் ஆதிக்கம் நிறைந்துள்ளதும், மத்தியதர வர்க்கத்தினர் அதிகம் வாழ்கின்றதுமான நகர்ப்புறச் சூழலில் சமுதாய அரங்குகளின் முக்கியத்துவத்தினை உணர்த்தும் வகையில் உயர்கல்வி நிறுவனத்தின் நாடகத் துறையினர் ஆக்கபூர்வமான செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டுள்ளமை விசேட கவனத்தைப் பெறுகின்றது.

எதிர்காலத்தில் இத்தகைய சமுதாய அரங்க முன்னெடுப்புக்களில் ஈடுபடும் ஆர்வலர்களுக்கான ஆரம்பப் புள்ளியாகவும் இச்செயற்பாடு அமைந்திருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கடந்த 2005 ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதிக்குள் வந்தாறுமுலை கிழக்குப் பல்கலைக்கழக வளாகத்திற்குள் நுண்கலைத்துறையினர் நடாத்திய உலக நாடக தின விழாவினால் வெளிச்சமுகத்தில் அரங்கச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுகின்ற நபர்கள் பல்கலைக்கழகத்தினை நோக்கிச் செல்லும் சூழ்நிலை உருவாகியிருந்தது. பல்வேறு பாரம்பரிய அரங்கக் கலைஞர்களும், நாடகச் செயற்பாட்டாளர்களும் பல்கலைக்கழகம் சென்று தமது நாடகங்களை நிகழ்த்த வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்பட்டன. இதனால் நுண்கலைத்துறையில் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் சமுதாய அக்கறையுள்ள அரங்கச் செயற்பாட்டாளர்களாக உருவாகுவதற்கான பாதைகள் பல திறக்கப்பட்டிருந்தன.

தற்போது இன்னொரு தளத்தில் நுண்கலைத்துறை சமூகத்தை நோக்கி அரங்கச் செயற்பாட்டினை மேற்கொள்ள ஆரம்பித்துள்ளதன் எடுத்துக்காட்டே மாமாங்கத் திருவிழாவில் நிகழ்த்தப்பட்ட கண்காட்சி ஆற்றுகைக் கூடமாகும்.

இத்தகைய செயற்பாடுகள் நுண்கலைத்துறையினரால் தொடர்ச்சியாக முன்னெடுக்கப்படும் சூழலில் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் இடையிலான நெருக்கம் அதிகரிப்பதுடன் பாரம்பரிய கலைஞர்கள் புதிய உத்வேகத்துடன் கலையாக்கச் செயல்களில் ஈடுபடும் நிலைமை அதிகரித்துச் செல்லும். இத்துடன் நுண்கலைத் துறையில் கல்வி கற்கும் மாணவர்கள் மக்கள்மைய அரங்கச் செயற்பாட்டாளர்களாக உருவாகுவதற்கான வாய்ப்புக்களும் அதிகரிக்கும். ■

- து.கௌரீஸ்வரன்

பாரம்பரிய அரங்க ஆற்றுகையும் காட்சிக் கூடமும்

ஈழத்தமிழர்களின் பாரம்பரிய அரங்குகள் இன்னும் உயிர்ப்புடன் இயங்கி வருகின்ற சமுதாயக் கலை ஆக்கம் ஆகும். பாரம்பரிய அரங்குகள் உயிர்ப்புடன் இயங்கி வருவதற்கான ஆதார சக்திகளாக அதனைப் பயின்றுவரும் மக்கள் இருந்து வருகின்றனர்.

மக்களது இருப்பிலும், ஒன்றிணைவிலும் அவர்களது நம்பிக்கைகளிலும், ஆர்வத்திலும், ஆற்றல் வெளிப்பாட்டு விருப்பத்திலும் ஆற்றல்களைக் கொண்டாடும் மனோபாவத்திலும் உயிர்வாழ்வன பாரம்பரிய அரங்கக் கலைகள்

இந்தப்பாரம்பரிய அரங்கக் கலைகள் உயிர்வாழும் அகழ்வாய்வுக் களங்களாகத் திகழ்கின்றன. சமூகப்பண்பாட்டு வரலாறுகளைக் காவும், உரையாடலுக்குக் கொண்டு வரும், மீளவும் உருவாக்கும் பொறிமுறையாகவும் இயங்கி வருகின்றன என்பதும் கவனத்திற் கொள்ளப்பட வேண்டிய முக்கிய விடயங்களாகும்.

மனிதர்கள் தனித்தவர்கள் ஆக்கப்பட்டு நுகர்வுப்பிண்டங்களாக வடிவமைக்கப்படும் பல்தேசிய நிறுவன மயப்பட்ட உலகமயமாக்கற் சூழலில் மனிதம் மலர்விக்கும் பண்பாட்டுக் களங்களாக பாரம்பரிய அரங்கக் கலைகள் திகழ்கின்றன.

இந்தவகையில் 21ம் நூற்றாண்டிலும் இப்பாரம்பரிய அரங்கக்கலைகளது இருப்பும் அவை சார்ந்த உரையாடல்களும் அவசியமானவை ஆகின்றன.

‘பாரம்பரிய அரங்கக் கலைகள் ஆற்றுகையும் காட்சிக்கூடமும்’ இந்த நோக்கங்களை மையப்படுத்தி கலைஞர்களையும் சமூகங்களையும் ஒன்றிணைக்கும் கற்கைச் செயற்பாட்டின் பகுதியாக கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத்துறை விரிவுரையாளர்களாலும், மாணவர்களாலும் முன்னெடுக்கப்பட்டன.

பாரம்பரிய அரங்கக் கலைஞர்கள், ஆர்வலர்கள், ஆய்வாளர்கள், அரங்கவியலாளர்கள், அரங்கக்கற்கை ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் மற்றும் பொதுமக்கள் என பலதிறத்தாரும் சங்கமிக்கும் களங்களாகவும், பாரம்பரிய அரங்கக்கலைகளின் நிகழ்காலத்தேவை அவற்றின் எதிர்கால இருப்பு என்பவை பற்றிய உரையாடல்களுக்கும் உருவாக்கங்களுக்குமான தளங்களாகவும் அமையும் வகையில் நடமாடும் காட்சிக் கூடமும் அரங்க ஆற்றுகைகளும் மற்றும் நிரந்தர காட்சிக்கூடமும் அந்த ஆற்றுகை மையங்களும் உருவாக்குவதற்கான கருவாக அமையும் இவ்வகையில் இந்நிகழ்ச்சி வடிவமைக்கப்பட்டது.

அரங்கக் கலை மற்றும் நுண்கலைக்கற்கைகள் என்பவை கலையாக்கம் கலைரசனை, கலைவரலாறு, கற்றல் என்பதற்கும் அப்பால் கலைச்செயல்வாதம், சுற்றுச்சூழல் மற்றும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வு நீக்கத்துக்கான எண்ணக்கருக்களை உள்வாங்கிய மக்கள் கலைச்சந்தை, சமுதாய கலைப்பூங்கா போன்ற எண்ணக்கருக்களின் வடிவமைப்பாளர் களாகவும் முன்னெடுப்பாளர்களாகவும் மாணவர்களை உருவாக்கும் கற்கை வழிமுறையாக இந்நிகழ்ச்சி முன்னெடுக்கப்பட்டது.

சி.ஜெயசங்கர்
நுண்கலைத்துறை
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

'சேவைச் செம்மல்' மானா மக்கின்

சமீபத்தில் (2011 யூலை 8, 9, 10) தமிழ்நாடு காயல்பட்டி னகீதில் நிகழ்வுற்ற இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கிய 15 ஆம் மாநாட்டின் நிறைவு நாளன்று 'தேசத்தின் கவி' மானா மக்கின் கௌரவிக்கப்பட்டார்.

இந்திய - இலங்கை இலக்கிய உறவுப் பாலமாகச் செயல்படும் அவருக்கு பிரமுகர்கள் பலர் புடைசூழ 'சேவைச் செம்மல்' விருது வழங்கப்பட்டது. 'செங்கதிர்' தனது வாழ்த்துக்களை வழங்கி மகிழ்கிறது.

உன்தாயும் பெண்ணே!

- 01) குருதியைப் பாலாய் மாற்றி குழந்தைக்கு அமுதாய் உட்கும் சுருதியைச் சுரண்டி என்ன சுகத்தை நீ காணப் போறாய்!
- 02) கோதையர் மாற்பைக் கீறி குலமகள் மானம் போக்கும் பாதகர் பலநாள் வாழார் - அவர்க்குப் பண்புள்ள மனைவி கிட்டார்!
- 03) கருவறையில் பொக்குள்கொடி உறவுதந்தாள் கனமென்று பாராமல் உனைச்சமந்தாள் - நீ உருக்கொண்டு மனிதனாய் உலாவவைத்த உன்தாயும் பெண்தானே மறந்தாபோனாய்!
- 04) கீதையை மனதில் கொள்ளு கீழ்தரக் 'கிறிசை'த் தள்ளு பாதையில் முள்ளு வைத்தால் - அந்தப் பாவிக்கே திரும்பும் நம்பு!

- ஆறணி பத்மன் -

நட்பு

சேவல் கூவியது.

‘நான் எழும்போது இந்தச் சேவல் எத்தனை பெரிய அன்போடு என்னை வாழ்த்துகிறது...’ என்று கதிரவன் பூரித்துப் போனான்.

மாலை வந்தது.

கதிரவன் மேற்குத் திசையின் மூலையில் கவிழ்ந்தான். சாயும்போது -

‘நான் விழுகிறேனே... என்னைத் தாங்க யாருமே வரமாட்டார்களா?’ என்று ஏங்கினான்.

சேவலை அவன் எதிர்பார்த்தான். வரவில்லை.

விழுந்துகொண்டே கதிரவன் சொன்னான்:-

“எழும்போது தாங்க வருகிறவனெல்லாம் விழும்போது தாங்க வருவதில்லை”

நன்றி:- ‘காசி ஆனந்தன் கதைகள்’

விசுவாமித்திர பக்கம்

முன்னீடு

விசுவாமித்திரனுக்கு நல்ல காலமோ கெட்ட காலமோ தெரியாது பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்களின் மறைவின் பின்னரான காலத்தில் வந்து சேர்ந்த சிலபல தகவல்கள் ஆச்சிரமத்தைச் சுற்றி சுற்றி வந்து யோகத்தையே ஒரு கை பார்த்துவிடும்போல் தெரிகிறது. அவற்றில் ஒன்று செய்தி. இன்னுமொன்று செய்தி.

ஒரு காலத்தில் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் முற்போக்கு இலக்கியக் கூடாரத்திலும் தமிழ் இலக்கியப் பேராசான் எஸ்.பொன்னுத்துரை அவர்கள் நற்போக்கு இலக்கியக்கூடாரத்திலும் இருந்தவர்கள். கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் மறைவன்போது எஸ்.பொன்னுத்துரை அவர்களின் இரங்கல் செய்தி பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது. “பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியை நான் 1958 முதல் அறிவேன். பல வருடங்களாக நல்ல நண்பர்களாக உறவு பாராட்டி மகிழ்ந்தோம். கருத்து முரண்பாடுகள் தலை தூக்கும்போது ஒருவர் மீது ஒருவர் காட்டமான விமர்சனத்தை அள்ளி வீசும்போதுகூட பரஸ்பரம் மிகுந்த மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டு நண்பர்களாகப் பழகினோம் என்பது பரவலாக வெளியுலகிற்குத் தெரியாத சங்கதியாகும்.”

இருவேறு வழிகளினால் உச்சங்களைத் தொட்ட இரண்டு மாமனிதர்கள் பற்றியதான செய்தி இது. சாதாரண விமர்சனத்தையே சகித்துக் கொள்ளாமல் வாந்தியெடுக்கும் இன்றைய ஆக்க இலக்கியக்காரர்கள் விமர்சனத்தை ஓர்ந்தள்ளி இரசனைக் குறிப்பென்றும் நயத்தலுரையென்றும் குறுகத்தறித்தார்கள். இரண்டு வெவ்வேறு கூடாரங்களில் இருந்தவாறே காட்டமான விமர்சனங்களை நட்புறவோடு பார்த்த அவர்களின் முன்மாதிரி விசுவாமித்திரன் வழங்கும் புதுச் செய்தியாக இன்றைய இலக்கியக் காரர்களுக்கு இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்..

விசுவாமித்திரனின் யோகத்தையே கலைக்க முற்பட்ட விடயம் இதுதான். கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் தனக்குப் பிறகு நு..மான்தான் என்று பல சந்தர்ப்பங்களில் எழுதியும் பேசியும் உள்ளார். ஏன் அப்படிச் சொன்னார்?

மற்றவர்களெல்லாம் பேராசிரியராக இல்லாமல் பேருக்கு ஆசிரியராக இருந்தார்களோ என்று நானே குழம்பவேண்டியுள்ளது. நு.:மான் அவர்களிடம் கேட்டால் இந்தச் செய்தியால் தனக்கு சந்தோசமும் இல்லை சங்கடமும் இல்லை என்கிறார். கலாநிதி எம்.ஏ.நு.:மான் தகுதியிலும் அமைதியிலும் அடியேனுக்குக் கடுகளவேனும் சந்தேகமில்லை. விளக்கம் வேண்டி நிற்பவன்தான் இந்த விசுவாமித்திரன். சீதையின் கற்பில் சந்தேகம் கொண்டா இராமர் அவளை நெருப்பிலிட்டார். இல்லையே... ஊரவர் வாய் தீது என்பதனாலேயே அவ்வாறு செய்தார் என்பதை இங்கு முன்னுதாரணமாகக் கொள்ளலாம் என்பதே விசுவாமித்திரனின் பிடிவாதம். விளக்கம் வேண்டி இந்த விசுவாமித்திர பக்கம் விரிந்து கிடக்கின்றது.

நோக்கல்

நூல் - 'பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி:
ஒரு புலமை சகாப்தம்'

தொகுப்பாசிரியர் - க.குமரன்.

வெளியீடு - குமரன் புத்தக இல்லம்.
இல.39, 36^{வது} ஓரங்கை,
கொழும்பு - 06.

தொ.பே. 2364550,

மின்னஞ்சல் : kumbhik@gmail.com

கரவெட்டியில் பிறப்பெடுத்து எழுபத்தொன்பது வருடம் வாழ்வெடுத்த பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் இறந்துபோன செய்தி தமிழ் கூறும் நல்லுலகெங்கும் ஏற்படுத்திய அதிர்வலைகள் மெல்ல மெல்ல அகலும் நிலையில், அவர் பற்றியதான கட்டுரைகள், நினைவுக்குறிப்புகள், நூல்கள் என்பன வெளிவரத் தொடங்கியுள்ளன. தமிழ்மொழியிலான சஞ்சிகைகள் சில சிறப்பிதழ்களை வெளியிட்டும் இதற்கெனச் சில பக்கங்களை ஒதுக்கியும் தங்கள் பங்குக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்தியும் வருகின்றன. பல்கலைக்கழகங்கள் அவரின் வாழ்வு நெறிமுறையை ஆய்வு செய்ய ஆயத்தமாகி விட்டன. நீண்டகாலமாக அவரோடு நெருங்கியிருந்த சிலர் இனி எம் பணி என்ன? எனச் சிந்திக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். இந்த நிலையில்தான் 'பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி: ஒரு புலமை சகாப்தம்' என்ற நூல் வெளிவந்துள்ளது.

(02)

பேராசிரியர் மறைந்ததன் பின்னரான ஒரு மாத கால இடைவெளிக்குள் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நூல் க.குமரன் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு 151 பக்கங்களில் 493 வது வெளியீடாக குமரன் புத்தக இல்லத்தினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமான 55 கட்டுரைகள் 5 கவிதைகள் என்பன நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. வாழ்க்கைச் சரிதைக்குறிப்பு, வாழ்வும் பணியும் பற்றிய தகவல்கள், நிறுவனங்களின் கருத்துக்கள், உறவினரின் கட்டுரைகள் என நான்கு வகுதிகளாக கட்டுரைகள் இனங்காணப்பட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன. வாழ்ச்சுக்கைச் சரிதம் பற்றிய கட்டுரையைக் கிழக்குப்பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் அம்மன்கிளி முருகதாஸ் எழுதியுள்ளார். ஏனையவை (வெளிநாட்டிலும் உள்ளநாட்டிலும்) பல்கலைக்கழகத்தின் துறைசார் தலைமைகளாக இருப்பவர்களாலும் அத்தகைய பதவிகளிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவர்களாலும் எழுதப்பட ஆறு ஏழு கட்டுரைகள் மாத்திரம் உறவினர்களாலும் வேறு சிலராலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. மை கொண்டும் கை கொண்டும் வரையப்பட்ட ஐயாவின் புகைப்படம் கணனி மூலம் அட்டைப்படமாக்கப்பட்டுள்ளது.

தொகுப்பாசிரியர் க.குமரன் அவர்கள் நூல் வெளியீட்டுத் துறையிலான நீண்டகால அனுபவம் உடையவர். பேராசிரியருடனும் பல்கலைக்கழக வட்டாரத்துடனும் நெருங்கிய தொடர்பைக்கொண்டிருப்பவர். கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் புத்தாக்கம் நிறைந்த புலமைத் தேடலுக்கு உதவியும் ஒத்துழைப்பும் வழங்கி வந்தவர். 'பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி: ஒரு புலமை சகாப்தம்' என்ற இந்த நூலினை வெளியிட்டதன் மூலம் க.குமரன் அவர்களும் குமரன் புத்தக இல்லமும் மட்டுமல்ல தமிழ் சமூகம் முழுவதுமே மனநிறைவெய்தும் எனலாம்.

(03)

பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்கள் தமிழுலகின் இலங்கை முகவரி என அடையாளம் காணப்பட்டவர். தன்னைப்போலவே மேலும் பலரை புலமையாளர்களாக உருவாக்க அவர் அவாக் கொண்டிருந்தார் என்பதற்கு இந்நூலின் கட்டுரைகள் நல்ல சான்றாதாரங்கள் எனலாம். இக்கட்டுரைகளிற்

பெரும்பாலானவை விரிவுரையாளர்கள், பேராசிரியர்கள், பீடாதிபதிகள் மற்றும் ஆய்வாளர்கள் எனவாகும் புலமையாளர்களாலேயே எழுதப்பட்டுள்ளன. இப்புலமையாளர்களின் பலர். கா.சிவத்தம்பி அவர்களினால் வழிகாட்டப்பட்டவர்கள் என்பதுடன் கட்டுரையின் உள்ளடக்கங்கள் பேராசிரியரின் பன்முக ஆளுமையின் கூறுகளான கலை, இலக்கியம், வாழ்வுநெறி, சமூகவிருப்பு என்பவற்றின் அடையாளங்களாக வெளிப்படுதலால் இதவே நூலாக்கத்தின் கனதி எனக் கொள்ளுதல் தகும்.

பேராசிரியர் பற்றி முன்னாள் பேராயர் ஜெபநேசன் அவர்கள் கூறுவதைப்போல “இனி தமிழ் இலக்கிய விமர்சனத்திலும் வரலாற்றிலும் ‘சிவத்தம்பி காலம்’ என்ற நிலைக்கு அவர் மாறியுள்ளார்.”

எனவே அவருடைய பணிகள் தொகுக்கப்படல் வேண்டும் என்பதிலும் அது ஆவணப்படுத்தப்படல் வேண்டும் என்பதிலும் எவருக்கும் முரண்பாடான கருத்துக்கள் இருத்தல் சாத்தியமில்லை. இதனை சென்னை பல்கலைக்கழக தமிழ் இலக்கியத்துறை பேராசிரியர் வீ.அரசு அவர்கள் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார், “பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி மறைவு நிகழ்ந்த இத்தருணத்தில் தமிழ்ச்சமூகம் அவருக்கு நன்றிக்கடன்பட்டுள்ளது. எந்தெந்தப் பணிகளுக்காக நாம் அனைவருக்கும் நன்றி பாராட்டி நினைவுகூர வேண்டும். என்பதை ஒரு வசதிக்காக தொகுத்துக் கொள்ளலாம்.” அரசு அவர்களின் இக்கட்டுரையில் பேராசிரியர் தொடர்பான பல விடயங்கள் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதால் நூலை வெளியிட்டோரின் எதிர்பார்ப்புகளில் ஒன்று இதன் மூலம் நிறைவேற்றி ஏனலாம்.

பேராசிரியர் பற்றி தமிழுலகிற் பெரும்பகுதியினர் அறிந்திராத சிலபல விடயங்களையும் இத்தொகுப்பு நூல் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிந்துள்ளது. அது இந்நூலின் சிறப்புக்களில் ஒன்றெனக் கூறினும் தகும். நாடகம், ஆன்மீகம் என்பன அவற்றுட் சிலவாகும். பேராசிரியரின் நாடகம் தொடர்பான தகவல்கள் பற்றி பெரும்பாலானோர் அறிந்திருக்க நியாயம் இல்லை என்பதை கிழக்குப் பல்கலைக்கழக முன்னாள் நுண்கலைத்துறை பேராசிரியர் சி.மெளனகுரு அவர்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி ஆய்வாளராக, விமர்சகராக, கவிஞராக, சிந்தனையாளராக மதிக்கப்படுகிறார். இவற்றிற்கும் அப்பால் இவர் மிகச் சிறந்த நாடகக் கலைஞராக (நடிகர், நாடக எழுத்தாளர், நெறியாளர்)

வாழ்ந்ததும் ஈழத்து நாடக வரலாற்றில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவராகத் திகழ்வதும் சிலர் அறியாத விடயமாகும்.” பேராசிரியர் சி.மெளனகுரு அவர்கள் இக்கட்டுரையில் கா.சிவத்தம்பியின் நாடகம் தொடர்பிலான மறைந்த பக்கத்தை நினைவூட்டி நிறுவியுள்ளார். இக்கூற்றினை யாழ்பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் எஸ்.சிவலிங்கராஜா அவர்களும் தனது கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்படியெனில் பேராசிரியரின் நாடகத் தொடர்புக்கு என்ன நடந்தது? துணைவேந்தர் வசந்தி அரசரெத்தினம் அவர்களின் மொழியில் சொல்வதானால் “பேராசிரியர் இலக்கிய உலகிலே உச்சங்களைத் தொட்டபோது இந்த ‘மண்ணின் மைந்தனின்’ நடிப்புக்கு முற்றுப் புள்ளி ஏற்பட்டு விட்டது.”

நாடகம் போலவே அவரின் ‘ஆன்மீகம்’ பற்றிய செய்திகள் சிலவும் பலர் அறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லையெனத் தெரிகின்றது.

‘வைசப்புலவர் ஒருவரின் புதல்வன்’ என்ற அறிமுகத்துடன் பேராசிரியரின் சமய ஈடுபாடு ஆரம்பம் எனலாம். எனினும் ‘கரவெட்டியில் மாக்கிசீட்டுகளின் வகுப்புகள் நடைபெற்றபோது அவற்றின் செல்வாக்கினால் கவரப்பட்டவர். ஆரம்பத்திலேயே அவருக்குப் பொன்னையா, கந்தையா போன்ற மாக்கிசீட்டுகளின் தொடர்பு ஏற்பட்டது.’ என முதலாவது கட்டுரையிலேயே குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும் கூட அவரின் ஆன்மீகம் பற்றிய வேறு குறிப்புகள் சில நூலிற் காணக் கிடைத்தன.

முன்னாள் ஆய்வாளரான மனோன்மணி சண்முகதாஸ் அவர்கள் “பொதுவுடமைக் கருத்துகளில் ஈடுபாடு கொண்டவராக இருந்தபோதும் உள்ளே கனன்று கொண்டிருந்த ஆத்மீக உணர்வையும் அதை அவர் வெளிப்படுத்திய சந்தர்ப்பங்களையும் நான் பகிர்ந்திருக்கிறேன்” எனக் கூற முன்னாள் பேராயர் எஸ்.ஜெபநேசன் அவர்களும் “பேராசிரியர் அவர்கள் தமது இறுதிக் காலத்தில் ஆன்மீகத்தில் மிகுந்த நாட்டம் உடையவராகக் காணப்பட்டார். ‘ஞானம்’ என்ற பத்திரிகைக்கு இயேசுநாதரின்பாடுகளைப் பற்றி ஓர் கட்டுரை எழுதிக் கொண்டிருந்தார்” என வழி மொழிந்துள்ளார். இன்னுமொரு கட்டுரையில் “அவரது உடல்வாதைக் காலங்களில் தேவாரப் பாடல்களை இசைத்துக் கொண்டிருப்பார்” (பக் 57) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மேலுள்ள கூற்றுக்கள் பேராசிரியரின் ஆரம்ப காலமும் இறுதிக் காலமும்

ஆத்மீகத்தில் நாட்டம் கொண்டிருந்ததைக் கூறுகின்றன. எனவேதான் பேராசிரியர் பற்றி தமிழலகிற் பெரும்பகுதியினர் அறிந்திராத சிலபல விடயங்களை இத்தொகுப்பு நூல் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடியும் என முன்னர் குறிப்பிட்டேன். நாடகமும் ஆத்மீகமும் எடுத்துக்காட்டுக்கள்தாம். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக வரலாற்றுத்துறை தகைமைசார் பேராசிரியர். சி.பத்மநாதன் அவர்களின் ‘சிவாவின் ஆளுமையும் புலமைப் பரிமாணங்களும்’ என்ற கட்டுரையில் காட்டமான சில தகவல்கள் காணப்படுகின்றன.

‘பொதுவாக மாற்றங்கள் முன்னேற்றமானவை. முற்போக்கானவை. ஆனால் இலங்கையில் அம்மாற்றங்கள் உலக நீரோட்டத்திலிருந்து வேறுபட்டவை. இதை ஒப்புக் கொள்வது சிலருக்குக் கடினமாக இருக்கலாம். சிலருக்குச் சந்தர்ப்பவசமாகப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் உட்பட்ட உயர் பதவிகள் கிடைக்கின்றன. அந்தப் பதவிகள் வித்துவத் தகைமையும் நிர்வாகத் திறமையும் நேர்மையும் கொண்ட பலருக்குக் கிடைப்பதில்லை. பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் புகழ் மேலோங்குவதற்கு அவருடைய பட்டம் பதவிகள் காரணமாக அமையவில்லை. அவரது ஆளுமையும் புலமையுமே அவர் சிறப்படைவதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களாகும்.’

பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்கள் மேலுள்ள கருத்துக்களோடு சிவத்தம்பி அவர்கள் பற்றி இன்னுமொரு விடயத்தையும் கூறியுள்ளார். “தமிழ்மொழியின் பெயரால் நடைபெற்ற சர்வதேச மகாநாடுகளும் அவருக்கும் இடையிலே அவ்வளவு இராசிப்பொருத்தம் இருக்கவில்லை. சென்ற வருடத்தில் நடைபெற்ற செம்மொழி மகாநாட்டில் அவரைத் தலைவராகத் தமிழக அரசாங்கம் நியமித்தது. இலங்கையிலுள்ள தமிழ்ப்பேராசிரியர்களிலே அப்பதவிக்குரிய உரிமையும் தகைமையும் அவருக்கன்றி வேறொருவருக்கும் இல்லை என்பது மறுத்தற்குரியதன்று. ஆயினும் அதனால் அவரின் புகழ் மேன்மை பெறுவதற்கு எதிரானவையாகக் காலமும் சூழ்நிலையும் அமைந்து விட்டன.”

ஆனால் பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் அவர்களின் இந்தக்கூற்றுக்கு எதிராக யாழ்ப்பல்கலைக்கழக முன்னாள் தமிழ்த்துறை பேராசிரியர் இளையதம்பி பாலசுந்தரம் அவர்கள் “இறுதியாக தமிழ்நாட்டில் நடைபெற்ற செம்மொழி மகாநாடு அவருக்கு மேலும் ஓர் ஏற்றத்தையும் மனநிறைவையும்

ஆறுதலையும் அளித்திருக்கலாம் என்பது என் கணிப்பு.” எனக் கூறுகின்றார். அதே வேளை தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக முன்னாள் பேராசிரியர் கி.அரங்கன் அவர்கள் தன்னுடைய கட்டுரையில் “செம்மொழி மாநாட்டின் சிறப்புக்கு அவருடைய தலைமை முக்கிய பங்கு வகித்தது.” எனக் கூற அதே பல்கலைக்கழக தமிழியல் ஆய்வாளரான பொ.வேல்சாமி அவர்கள் “...ஆனால் அவருடைய இறுதிக் கால நடவடிக்கைகள் சில நம்முடைய பேராசிரியர் இப்படி நடந்து கொள்கின்றார் என்று என்னைப் போன்றவர்கள் உள்ளத்தைக் கலங்க வைத்ததை மறுக்க முடியவில்லை.” என பேராசிரியரின் செம்மொழி மகாநாட்டுப் பங்குபற்றுதலைக் குறை கூறுகின்றார். ஒரே பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் பேராசிரியரும் தமிழியல் ஆய்வாளரும் வெவ்வேறு நிலைப்பாட்டில் இருந்துள்ளமையை இக்கூற்றுக்கள் நிறுவுகின்றன. இப்படியான சில ‘புதுமெய்’யான தகவல்களும் இத்தொகுப்பில் உள்ளன. அதே நேரத்தில் வித்தியாசமான சில எழுத்துக்களையும் தொகுப்பில் தரிசிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. எடுத்துக் காட்டாக பேராசிரியரின் மறைவைச் சுட்டி “விதி தமிழர்களுக்கெதிராக இழைத்துவரும் அநீதிகளில் இதுவும் ஒன்று.” என்பதைக் கூறலாம்.

(05)

இத்தொகுப்பில் தமிழில் ஐந்தும் ஆங்கிலத்தில் ஒன்றுமாக ஆறு கவிதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. தொகுப்பின் முதலாவது ஆக்கமாக ‘இனிதே நிறைவுறட்டும்’ என்ற கவிதை பிரசுரமாகியுள்ளது....

“இன்பப் பொழுதொன்றின் இதத்தோடும் தடத்தோடும்.
இத்தோடென் வாழ்வு இனிதே நிறைவுறட்டும்”

என்ற நெஞ்சை நெகிழ வைக்கும் கவிதையோடு ஏனைய கவிதைகளும் பேராசிரியரின் புலமையினை வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன. பொருள் பொதிந்த ஐந்தே ஐந்துசிறப்பான தமிழ்க்கவிதைகள் என்பது மனநிறைவைத் தருகின்றது. ‘என் அம்மப்பா (my ammappa) என்ற ஆங்கிலக் கவிதைகூட சிறப்பான சொல்லமைவுடன் (well versed) ஐயாவின் பேரன் சேயோன் பாலசேகரினால் எழுதப்பட்டிருந்தது. “மற்றொந்த நல்லவருள்ளும் நீங்களும் ஒருவரே. அங்கு போய் உங்களுக்கே உரித்தான சிம்மாசனத்தைக்

கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.’ என்ற தாங்க முடியாத தவிப்புடன் பிரியாவிடை கொடுத்து கவிதை முடிவடைந்துள்ளது. இதே பேரனால் அதே தலைப்பில் ஆனால் வித்தியாசமான கோணத்தில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இன்னுமொரு கட்டுரையும் நூலிற் காணமுடிந்தது. ஆங்கில மொழியில் எழுதப்பட்ட ஒன்பது கட்டுரைகளில் அனேகமானவை இரங்கற் கட்டுரைகளாக உள்ளன. அதேவேளை ‘புரண்ட் லைன்’ பத்திரிகையில் எஸ்.துரைராஜ் என்பவரால் எழுதப்பட்ட ‘தூரநோக்குள்ள மனிதர்’ என்ற கட்டுரை மீள் பிரசுரம் செய்யப்பட்டுள்ளது. சற்று வித்தியாசமான கட்டுரை இதுவெனக் கொள்ளுதல் தகும்.

(06)

இந்நூல் தொகுப்பில் 117, 118 ஆகிய இரு பக்கங்களில் மாத்திரம் (கட்டுரைத் தலைப்பு உட்பட) இருபதுக்கு மேற்பட்ட அச்சுப் பிழைகள் காணப்பட்டமை, ஒரே விடயத்தைப் பல கட்டுரைகளில் வாசிக்க நேர்ந்தமை என எவற்றையும் குறைபாடெனச் சுட்ட மனம் இசைவு தரவில்லை. தலைப்புக்களை வழங்கிக் கட்டுரைகளைப் பெற்றுப் பிரசுரித்திருந்தால் இரங்கலாகவும் ஒரே விடயம் பல கட்டுரைகளில் சுட்டப்படுவதும் தவிர்க்கப்பட்டு பேராசிரியரின் ஆளுமைக்கூறுகள் ஒவ்வொன்றும் ஆய்வு நோக்கிலான கட்டுரைகளாக அமைந்து இதனிலும் கனதியான தொகுப்பு நூல் வெளிவந்திருக்கும் என்பது என் துணிவு. ‘**பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி ஒரு புலமை சகாப்தம்**’ என்ற இத்தொகுப்பு நூலில் வெளியீட்டாளர் உரையோ அல்லது ஆசிரியரை அணிந்துரை எனவாகும் எதுவுமே இல்லை. வெளியீட்டின் நோக்கமும் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. அவை முக்கியம் என நான் கருதவும் இல்லை. எனினும் இதுபோலொரு நூலின் நோக்கம் வெளிப்படையானது. அந்நோக்கம் நிறைவேறியுள்ளது என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

பேராசிரியரின் மறைவின் பின் அவர் தொடர்பிலான பெரும் பணியினை க.குமரன் அவர்கள் கடலில் மூழ்கி முத்தெடுக்கும் பாங்கில் வெற்றிகரமாகச் செய்து முடித்தமை அவரின் இயலுமையை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. தமிழுலகமும் இதனை மறக்காதெனலாம். இதுபோலும் பல நூல்களின் வரவே கண்ணகி, கோவலன், இளங்கோவடிகள் நடந்து வந்த பாதையில் நடந்து செல்ல வேண்டும் என்ற ஐயாவின் ஆசை நிறைவேறத் துணையாயமையும் என வரித்துக் கொள்ளுதல் சுபம்.

- இரண்டாம் விசுவாமித்திரன் -

வினாசல விர்க்குடி

மிதுனன்

நம்ம மட்டக்களப்பு, தமிழ் இலக்கிய விழா அது இதென்று இப்ப கொஞ்சம் உசும்புற மாதிரிக்கிடக்கு, நாட்டுப்பிரச்சினைகளால் உம்மெண்டு கிடந்த இடமெல்லாம் இப்ப கூத்து, கேலாட்டம், கும்மி, புத்தகவெளியீடெண்டு தூள் பறக்குது! கடவுளே நீண்டநாளாகக் கு இது நிண்டுபுடிக் கவேணும்! இப்படியான கலைகளெல்லாம் நடந்தாத்தான் நம்மட பூமி குளிரும். மனிசர் மனங்களும் சிரிக்கும். இதெல்லாம் நம்மட கண்ணகை அம்மனுக்கு புளியந்தீவில் இலக்கிய விழா எடுத்தபுறகுதான் செஞ் செழிப்பா நடக்குதெண்டு நான் நினைக்கிறன்.

சும்மா செல்லப்போடா கண்ணகி இலக்கிய விழா மிகவும் சிறப்பாகத்தான் நடந்தது. எல்லாச்சனமும் ஒண்டுசேர்ந்து வந்து ஒப்பேத்தி வச்சாங்க. அதுவும் நம்மட ஊரில வெளிவாற ‘தென்றல்’, ‘கதிர்வன்’, ‘கவிஞன்’ போன்ற சிறுசஞ்சிகைகளை வெளியிடுற இனமட்டங்களெல்லாம் நல்ல உசாராக வந்து பங்களிப்புச் செய்தத மறக்கேலா. ‘செங்கதிர்’ ஆக்களோட இவர்களும் சேர்ந்து நிண்டு ஒத்துமையாகச் செஞ்சத நினைக்க நினைக்க நெஞ்சமெல்லாம் பூரிச்சிப்போச்சி!

இதுக்குப்புறகு இப்ப ஒவ்வொரு கிழமையும் புதுசுபுதுசாப் புத்தக வெளியீட்டு விழாக்களெண்டு ஒரே கொண்டாட்டம்தான். ‘செங்கதிர்’ இலக்கிய வட்டத்தின் அனுசரணையோட இந்தவிழாவெல்லாம் நடக்கிறதாகக் கேள்விப்பட்டன். இப்படியான விழாக்களுக்கு அந்தநாளையிலெண்டா முண்டுநாலு பேர்தான் வந்திருந்து கொசுவடிப்பாங்க. ஆனா இண்டைக்கு மண்டபம் நிறஞ்சனம் வருகுது. இப்படி எல்லாரும் ஈடுபட்டா ஒருத்தனும் அந்த இந்த இயக்கமெண்டு சும்மா அலஞ்சிதிரிய மாட்டானுகள். என்ன? சொல்றசரிதானே? எல்லாம் சரிதான். ஆனா நம்மட ஊரில அரசமட்டத்தில் இருக்கிற பெரியாக்களெல்லாம் கொஞ்சம் விலகிவிலகித்தான் நிற்கிறமாதிரித் தெரியுது! இது நல்லமில்ல. நம்மட தமிழ் மொழி செம்மொழி அந்தஸ்தப் பெற்றதெல்லாம் இலக்கியத்தால்தான். இதக்கொஞ்சம் யோசிச்சிப்பாத்து இலக்கியத்த வளர்க்கிறவங்களுக்குக் கைகுடுத்துத் தூக்கியுடவேணும். இதெல்லாம் சொல்லியா செய்யிற? அப்ப சரி நல்லவெயிலெறிக்குது! பின்னேரம் மழபெய்யப்போகுது போல..... நான் வாறன்!

வாசகர் பக்கம்

வானவில்

செங்கதிர் ஆடி மாத இதழ் வாசித்து ஆனந்தமடைந்தேன். மிச்சக்காசைச் சரியாகக் கொடுக்காமல் ஏமாற்றிய முதலாளி பற்றிய 'பாவச் சொத்து' குறுங்கதை வாசித்தேன். Super Market இல் பொருள் வாங்கினால் நிச்சயம் விற்பனைச் சீட்டு கொடுப்பார்கள் அதில் பொருள் விலை, கிடைத்த பணம், மீதிப்பணம் என்பன தெளிவாக அச்சிடப்பட்டிருக்கும். மீதிக் காசு சரிதானா என்பதைப்பார்த்து வாங்க இலகுவாக இருக்கும். 'பாவச் சொத்து' கதையில் வரும் முதியவரைப் போலவே இன்னும் பலர் பஸ்களில் பிரயாணம் செய்யும் போது மிச்சக் காசு பெற்றுக் கொள்ளாமல் ஏமாறுவதையும் நாம் அவ்வப்போது காணக்கூடியதாக உள்ளது. உதாரணமாக 19 ரூபா டிக்கட்டுக்கு 20 ரூபாய்த் தாளைக் கொடுத்தால் மீதி பின்னர் தருவதாகக் கண்டக்டர் கூறுவார். சிறிது நேரம் கழித்து பயணி மீண்டும் மீதிக் காசைக் கேட்டால் "நான் என்ன கள்ளனா? உங்கள் காசைக் கொண்டு ஓடிவிடுவேனா? கொஞ்சம் பொறுமையாய் இருங்க. இறங்கும்போது மீதி தருகிறேன்" என்பார். அனேகமான முதியவர்கள் இறங்கும்போது மறதி காரணமாக மீதிக் காசைப் பெறாமலே போய்விடுவார்கள்.

ஆகவே இவ்வாறான நடத்ததைத் தவிர்க்க வேண்டுமாயின் நாம் பஸ்ஸில் ஏறும்போதே உரிய டிக்கட் காசைச் சில்லறையாக மாற்றி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். வாசகர்களுக்கு இரண்டு ஆலோசனைகளை இலவசமாகச் சொன்ன திருப்தியுடன் இக்கடிதத்தை நிறைவு செய்கின்றேன்.

கா.தவபாலன்
(பேராதனை)

தேவ-அலோசியஸின்

fine arts
club of bharu club

உயிரின் உறைவிடம்

குறுந்திரைப்படம்

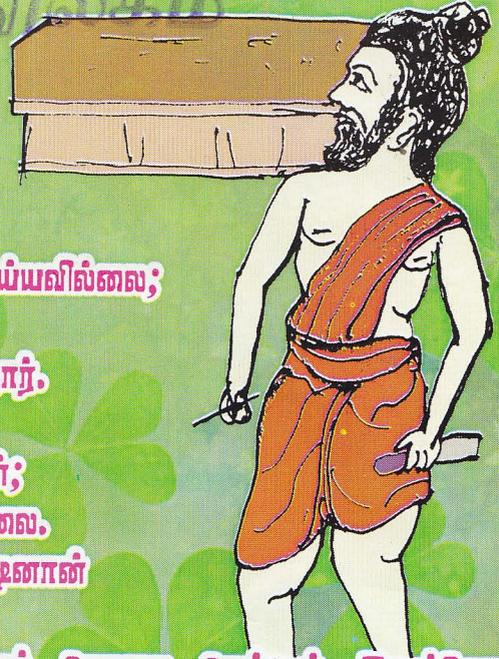
இசை : ம.ராஜகுமார்

படத்தொகுப்பு : பா.கோபிரமணன்

திரைக்கதை | வசனம் | இயக்கம் : தேவ-அலோசியஸ்

விரைவில்...

வள்ளுவன் அறிவுரை 02

காப்பிய மாந்தர் பலர் சீரிக்கச் செய்யவில்லை;
சீதை சீரிக்கச் செய்யவில்லை.

இராமபிரான் வாலியை வதம் செய்தார்.

சீரிக்கச் செய்யவில்லை.

கம்பர் புத்திர சோகத்தால் அழுதான்;

சீரிக்க வைக்க அவனால் முடியவில்லை.

அனுமான் இலங்காபுரிக்குத் தீ மூட்டினான்
சீரிக்கச் செய்வில்லை.

கோவலன் என்று கதாபாத்திரத்தைக் கொலை செய்தார் இளங்கோ
அடிகள் அவரும் மக்களைச் சீரிக்க வைக்கவில்லை.

வள்ளுவர் சீரிக்க வைத்தார்; அதன் பின்பு ஈழத்தில் சீரித்திரன் சுந்தர்
சீரிக்க வைத்தார். இப்போது மக்களின் துன்பத்தைக் களைவதற்காய்
சீரிக்க வைப்பவர் திக்கவயல் தர்மன் இந்த நூற்றாண்டில் மாபெரும்
நகைச்சுவை ஓடு கவைத்திரள்!

மக்கள் தம் துன்பம் நீக்கும் இந்தச் சஞ்சிகைக்கு விளம்பரம்
கொடுங்கள்; சந்தாதாரராக மாறுங்கள்.

தொடர்புகள்

திக்கவயல் தர்மன்

15, பெயிலி வீதி,

மட்டக்களப்பு.

உலகத் தொலைபேசி எண்: 077 026 5351